

บทที่ 5
สมัยเฟเดอรัลลิส (1789-1801)

HI 381

169

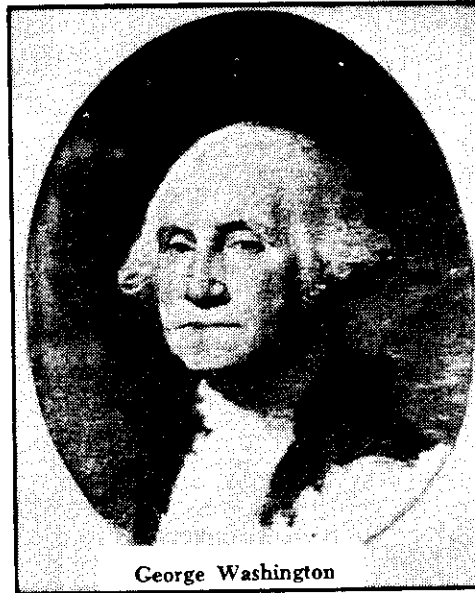
HI 381

169

เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1789 - 1801

- 1789 - จอร์จ วอชิงตัน (ประธานาธิบดีคนที่ 1 : 1789-1797)
 - นำการบริหารประเทศ (30 เมษายน)
 - จัดตั้งกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการคลัง และกระทรวงสงคราม
 - คาร์โรไลนาเหนือ เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 12 (มีทาส - 21 พฤศจิกายน)
 - ซามูเอล สลาเตอร์ ประดิษฐ์เครื่องจักรทอผ้าในสหรัฐอเมริกา
- 1790 - อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน เริ่มแก้ไขปัญหาการเงินและหนี้สิน
 - โรดไอแลนด์ เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 13 (ไม่มีทาส - 29 พฤษภาคม)
- 1791 - บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 1-10 ว่าด้วยสิทธิเสรีภาพคนอเมริกันมีผลบังคับใช้
 - เวอร์มอนต์ เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 14 (ไม่มีทาส - 4 มีนาคม)
 - จัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา
 - เริ่มก่อสร้างถนนแลงแคสเตอร์ เทินไซค
- 1792 - ตั้งโรงกษาปณ์
 - เคนทักคี เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 15 (มีทาส - 1 มีนาคม)
 - ก่อตั้งพรรคการเมืองสองพรรค : พรรคเฟเดอรัลลิส และพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน
- 1793 - สหรัฐอเมริกาประกาศวางตนเป็นกลาง ขณะอังกฤษและฝรั่งเศสทำสงคราม
 - อีไล วิทนี ประดิษฐ์เครื่องแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุยุฝ้าย
- 1794 - กบฏเหล่าที่เพนซิลวาเนีย
 - สนธิสัญญาเจย์ ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ
- 1795 - สนธิสัญญา กรีลวิลล์ ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอินเดียบนสองเผ่าในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ
 - สนธิสัญญาพิงคินี ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน
- 1796 - เทนเนสซี เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 16 (มีทาส - 1 มิถุนายน)

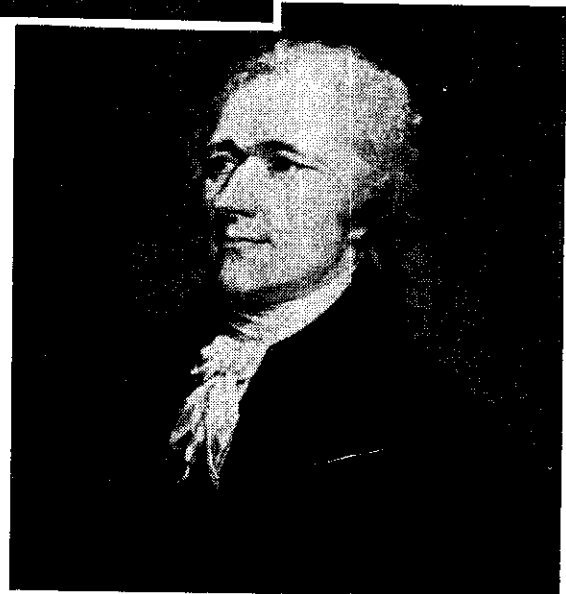
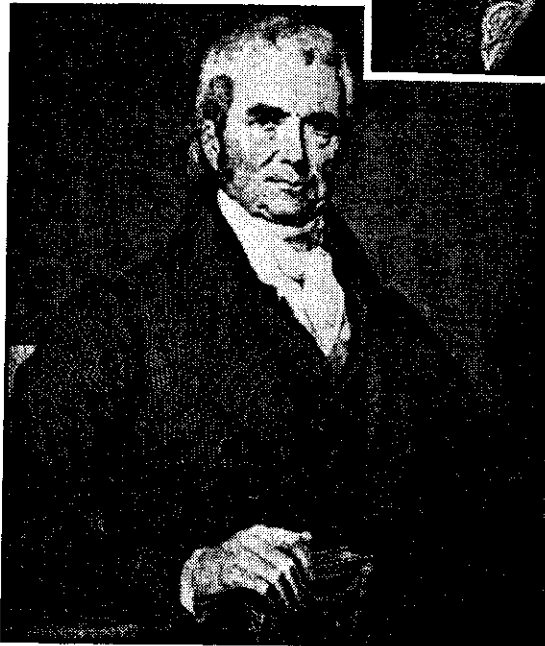
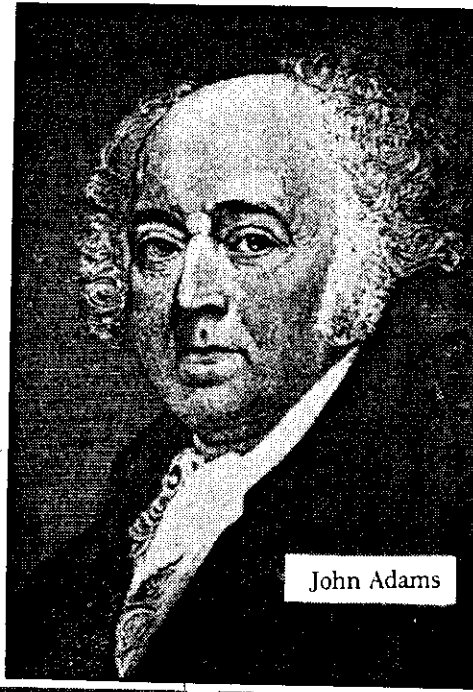
- 1797 - จอห์น อาดัมส์ (ประธานาธิบดีคนที่ 2 : 1797 - 1801)
 นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
 - สหรัฐอเมริกามีกรณีพิพาทกับฝรั่งเศส และทำสงครามกันอย่างไม่เป็นทางการ
- 1798 - จัดตั้งกระทรวงทหารเรือ
 - กฎหมายกีดกันคนต่างด้าว และป้องกันการกบฏ
- 1800 - ย้ายเมืองหลวงจากฟิลาเดลเฟียมาอยู่ที่วอชิงตัน
- 1801 - แต่งตั้งเที่ยงคืน

George Washington

Washington with his Cabinet: General Henry Knox, Secretary of War; Alexander Hamilton, Secretary of the Treasury; Thomas Jefferson, Secretary of State; Edmund Randolph, Attorney General

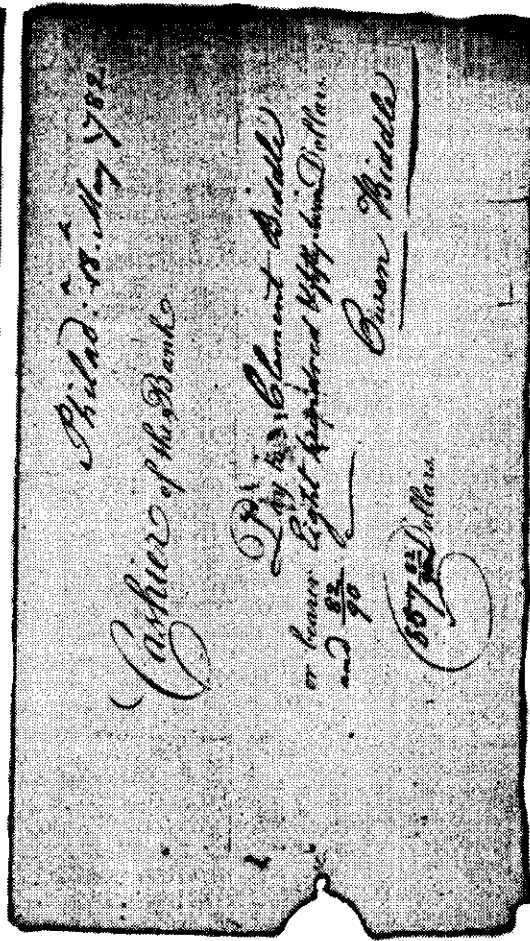
John Marshall, perhaps the most influential Chief Justice in our history. Before 1827, members of the Supreme Court did not usually live in Washington but took temporary lodging there when the Court was in session. Sometimes they shared the same boarding-house. Such close personal contact enabled Marshall to establish his influence over the other justices.

Alexander Hamilton by John Trumbull. During the war Hamilton had served from 1777 to 1781 as Washington's private secretary and aide-de-camp. After the war he developed a law practice in New York.

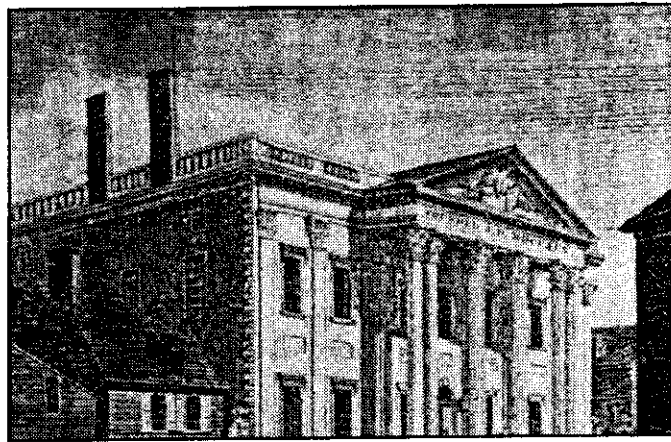
Presidents, Vice Presidents, and Cabinet Members

The Washington Administration		
President	George Washington	1789-1797
Vice President	John Adams	1789-1797
Secretary of State	Thomas Jefferson	1789-1793
	Edmund Randolph	1794-1795
	Timothy Pickering	1795-1797
Secretary of Treasury	Alexander Hamilton	1789-1795
	Oliver Wolcott	1795-1797
Secretary of War	Henry Knox	1789-1794
	Timothy Pickering	1795-1796
	James McHenry	1796-1797
Attorney General	Edmund Randolph	1789-1793
	William Bradford	1794-1795
	Charles Lee	1795-1797
Postmaster General	Samuel Osgood	1789-1791
	Timothy Pickering	1791-1794
	Joseph Habersham	1795-1797
The John Adams Administration		
President	John Adams	1797-1801
Vice President	Thomas Jefferson	1797-1801
Secretary of State	Timothy Pickering	1797-1800
	John Marshall	1800-1801
Secretary of Treasury	Oliver Wolcott	1797-1800
	Samuel Dexter	1800-1801
Secretary of War	James McHenry	1797-1800
	Samuel Dexter	1800-1801
Attorney General	Charles Lee	1797-1801
Postmaster General	Joseph Habersham	1797-1801
Secretary of Navy	Benjamin Stoddert	1798-1801

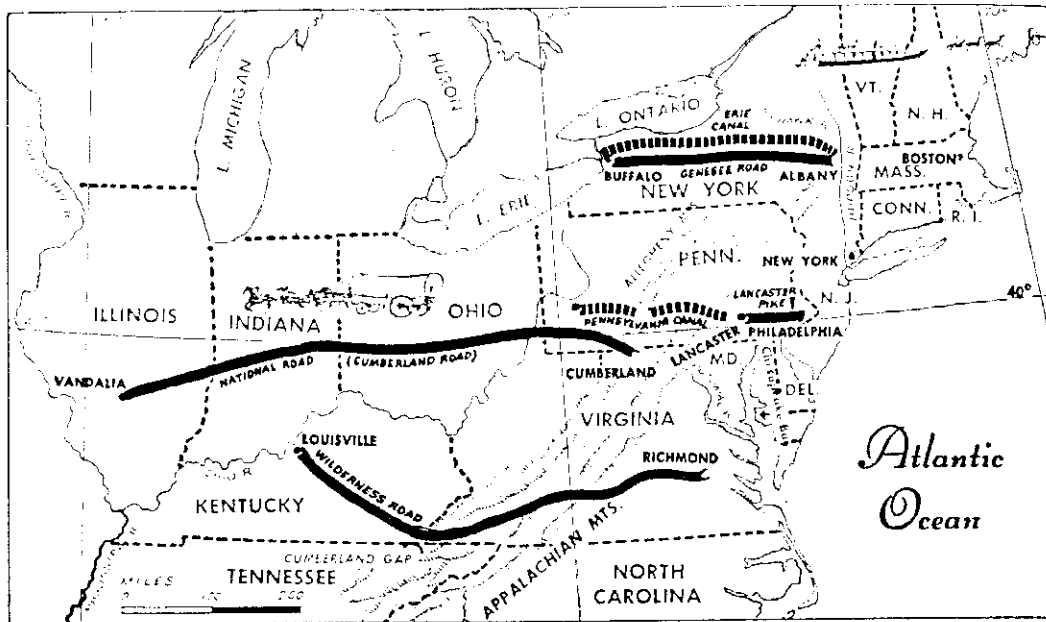
A variety of coins and paper money was in use in eighteenth-century America. Right: The head and tail of a 1798 copper half-cent piece and a 1789 small change bank note. Below: The head and tail of a 1795 ten-dollar gold piece and a 1782 bank check—the oldest known check in the United States.

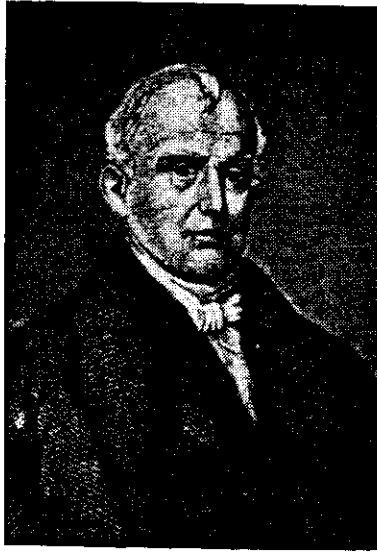

THE BANK OF THE UNITED STATES in Philadelphia, in 1799.

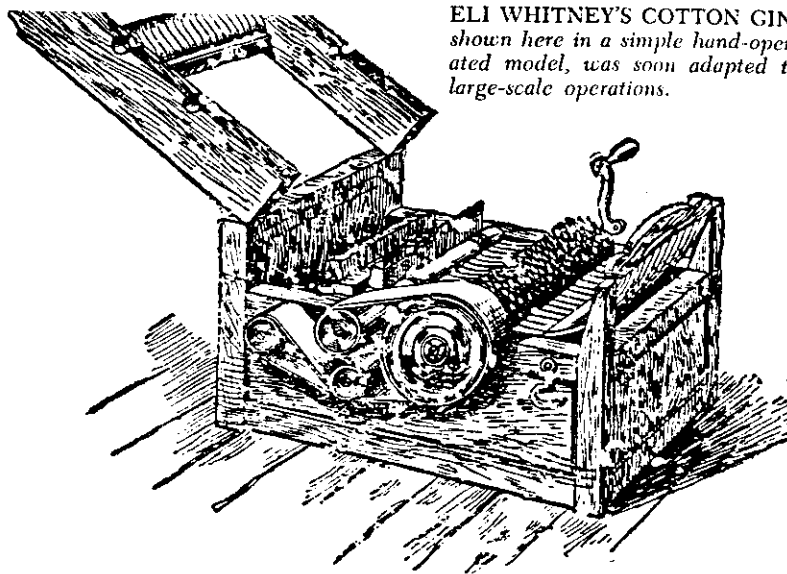
This map shows some of the routes pioneers took to the West in the first part of the 19th century. Note the Genesee Road, Wilderness Road, National Road, and Erie Canal.

Courtesy, The New-York Historical Society, New York City

SAMUEL SLATER of Rhode Island, founder of cotton manufacture in America. After a portrait by Cole

ELI WHITNEY'S COTTON GIN, shown here in a simple hand-operated model, was soon adapted to large-scale operations.

บทที่ 5

สมัยเฟเดอรัลลิสต์ (1789-1801)

สหรัฐอเมริกาสิบสองปีแรกภายใต้รัฐธรรมนูญจกกันดินชื่อสมัยเฟเดอรัลลิสต์ (The Federalist Era 1789 - 1801) อันเป็นช่วงระยะเวลาของการสร้างชาติตอนต้นภายใต้การนำของประธานาธิบดี จอร์จ วอชิงตันและจอห์น อาดัมส์ สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพทั้งภายในและภายนอกประเทศ ซึ่งการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพนี้เป็นอุดมการณ์ทางการเมืองหลักของพรรคเฟเดอรัลลิสต์ จริงอยู่จอร์จ วอชิงตันไม่ได้ประกาศตนว่าสังกัดพรรคใด แต่ผลงานที่ปรากฏออกมาส่วนใหญ่บ่งบอกชัดว่าเป็นไปตามแนวทางการเมืองของพรรคเฟเดอรัลลิสต์ทั้งสิ้น คือรัฐบาลกลางใช้อำนาจเต็มในการจัดวางระเบียบด้านการเมืองทั้งภายในประเทศและสร้างความสัมพันธ์อันดีกับอังกฤษ สเปนและฝรั่งเศสเพื่อความอยู่รอดของประเทศ จัดวางระเบียบด้านเศรษฐกิจในเรื่องการเงินและการค้า รวมทั้งการจัดสรรที่ดินตอนตะวันตกเป็นประการสำคัญ

1. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของจอร์จ วอชิงตัน 1789 - 1797

จอร์จ วอชิงตัน (George Washington 1732 - 1799) ชาวเวอร์จิเนียผู้ได้รับสมญานามว่าบิดาแห่งสหรัฐอเมริกา (The Father of His Country) เพราะเขาใช้เวลาเกือบ 20 ปีในอเมริกา บทบาทสำคัญมี 3 ประการคือเป็นผู้บัญชาการกองกำลังแห่งชาติ (The Continental Army) ทำสงครามกับอังกฤษจนมีชัยชนะในสงครามปฏิวัติ เป็นประธานในการร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 และเป็นผู้ที่ได้รับเลือกจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดีในปี 1788 ให้เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา โดยมีจอห์น อาดัมส์ (John Adams) เป็นรองประธานาธิบดี พิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีมีขึ้นในวันที่ 30 เมษายน 1789 ณ ที่ทำการของรัฐบาลกลาง ในนครนิวยอร์ก เมืองหลวงแห่งแรกของสหรัฐอเมริกาภายใต้รัฐธรรมนูญปี 1787 วอชิงตันรู้ดีถึงปัญหาที่รัฐบาลกลางต้องเผชิญและจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงอันได้แก่ปัญหาการเงินและหนี้สิน ปัญหาการค้าระหว่างรัฐต่อรัฐ และการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับต่างประเทศ ปัญหาการลอบทำร้ายของอินเดียนและการจัดสรรดินแดนตะวันตก ปัญหาคนอเมริกันต่อต้าน

รัฐธรรมนูญปี 1787 และทั้งไม่ยอมรับการเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกาภายใต้การปกครองของ จอร์จ วอชิงตัน เพราะต่างคิดเสมอว่าตนเป็นพลเมืองของรัฐเท่านั้น ต้องจัดวางรูปแบบของรัฐบาล และต้องรักษาคำศักดิ์ศรีตลอดจนสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประเทศทางยุโรป

1.1 จัดตั้งคณะรัฐมนตรี¹

จอร์จ วอชิงตันเพียงคนเดียวไม่สามารถบริหารประเทศได้ จำเป็นต้องเลือกคณะบุคคล และจัดตั้งหน่วยงานหลักเพื่อช่วยงานบริหารโดย จอร์จ วอชิงตันจะมีการประชุมกับคณะบุคคลดังกล่าวบ่อยครั้งเพื่อปรึกษาหารือหาแนวทางแก้ไขปัญหาและสร้างสรรค์ พัฒนาประเทศ เพราะคณะบุคคลที่ จอร์จ วอชิงตันเลือกเพื่อช่วยงานบริหารนี้ได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภา เป็นผลทำให้เกิด คณะรัฐมนตรีและหน่วยงานหลัก 5 หน่วยงานในปี 1789 อันได้แก่

1. กระทรวงการต่างประเทศ (The Department of Foreign Affairs) ภายหลังรู้จักกันในนาม The Department of State กำหนดให้ โทมัส เจฟเฟอร์สันเป็นรัฐมนตรี
2. กระทรวงกลาโหม (The War Department) ภายหลังรู้จักกันในนาม The Department of Defense กำหนดให้ เฮนรี น็อก (Henry Knox) เป็นรัฐมนตรี
3. กระทรวงการคลัง (The Treasury Department) กำหนดให้อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน (Alexander Hamilton) เป็นรัฐมนตรี
4. อธิบดีกรมอัยการ (Attorney General) คือ เอ็ดมันด์ แรนดอล์ฟ (Edmund Randolph)
5. อธิบดีกรมไปรษณีย์ (Postmaster General) คือ ซามูเอล ออสกู๊ด (Samuel Osgood)

1.2 กำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติม 10 มาตราว่าด้วยสิทธิเสรีภาพของคนอเมริกัน²

เพราะรัฐธรรมนูญปี 1787 ซึ่งประกอบด้วยกัน 7 มาตรามีได้ระบุเรื่องของสิทธิเสรีภาพของคนอเมริกัน แต่เพราะรัฐธรรมนูญมาตราที่ 5 กำหนดแนวทางการปรับปรุงแก้ไขในรูปของบทแก้ไขเพิ่มเติม (Amendment) เอาไว้ ดังนั้นเรื่องสิทธิเสรีภาพของคนอเมริกันจึงเป็นเรื่องแรกที่คนอเมริกันเห็นความจำเป็นต้องนำเพิ่มไว้ในรัฐธรรมนูญ การดำเนินการเริ่มมาตั้งแต่ปี 1789 และในวันที่ 9 กันยายน 1789 สภาผู้แทนราษฎรได้ให้การยอมรับในบทแก้ไขเพิ่มเติม 10 มาตราเกี่ยวกับเรื่องสิทธิเสรีภาพของคนอเมริกัน รัฐสภาให้การยอมรับในวันที่ 25 กันยายน

1789 และสภาของรัฐให้การยอมรับเป็นเอกฉันท์เป็นผลทำให้เกิด 10 มาตราแรกของบทแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยสิทธิเสรีภาพของอเมริกันต่อท้าย 7 มาตราของรัฐธรรมนูญ โดยมีผลบังคับใช้ในวันที่ 15 ธันวาคม 1791.

1.3 จัดวางระเบียบด้านตุลาการในปี 1789³

เพื่อการพิพากษาพิจารณาคดีให้เป็นไปอย่างยุติธรรม ตลอดจนเพื่อการตีความในกฎหมาย ของรัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐ รวมทั้งสนธิสัญญาที่เขียนขึ้นมาให้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ รวมถึง เพื่อการรักษาคุลย์อำนาจ เป็นผลทำงานด้านตุลาการจำเป็นต้องจัดตั้งขึ้น โดยในวันที่ 24 กันยายน 1789 รัฐสภาผ่านกฎหมายตุลาการ (The Federal Judiciary Act 1789) กำหนดศาลสามระดับคือ ศาลสูงสุด เรียกศาลฎีกา (The Supreme Court) มี 1 แห่ง ประกอบด้วยประธานศาลฎีกา 1 คน และคณะผู้พิพากษา 5 คน ประธานศาลฎีกาคนแรกคือ จอห์น เจย์ (John Jay) ศาลอุทธรณ์ (The Circuit Court) มี 3 แห่ง และศาลชั้นต้น (The District Court) มี 13 แห่ง

1.4 กำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้าปี 1789⁴

เพราะรัฐบาลกลางจำเป็นต้องมีเงินเพื่อใช้ในการบริหารประเทศให้ดำเนินการไปได้ด้วยดี เช่นจ่ายเป็นค่าเงินเดือนเจ้าหน้าที่ จัดหาสาธารณูปโภคเอื้ออำนวยความสะดวกแก่คนอเมริกัน เตรียมกองเรือรบ กองกำลังและอาวุธไว้ป้องกันประเทศ รวมทั้งจ่ายหนี้สินคืนแก่ประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรป รัฐบาลกลางนำโดย จอร์จ วอชิงตันและอเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน เห็นความจำเป็นต้องเรียกเก็บภาษี เพื่อให้รัฐบาลกลางมีรายได้ตามที่รัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนดไว้ในทางปฏิบัติคือในวันที่ 4 กรกฎาคม 1789 รัฐสภาผ่านกฎหมายเรียกเก็บภาษีฉบับแรก (The First Revenue Tariff Bill 1789) กำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าจากต่างประเทศที่นำเข้ามาจำหน่ายในสหรัฐอเมริกาในอัตรา 5 ถึง 15 เปอร์เซ็นต์ ขึ้นอยู่กับประเภทของสินค้า และกำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้าแน่นอน 10 เปอร์เซ็นต์สำหรับสินค้าที่พ่อค้าอเมริกันบรรทุกสินค้าโดยเรืออเมริกัน ผลคือรัฐบาลกลางมีเงินใช้เพียงพอเพื่อการบริหารงานภายในประเทศเท่านั้น

1.5 การแก้ไขปัญหาการเงินและหนี้สินของฮามิลตัน

ภาวะหนี้สินในช่วงปี 1775 - 1788 ที่ จอร์จ วอชิงตัน และอเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน

ในฐานะรัฐมนตรีกระทรวงการคลังต้องรับรู้และหาแนวทางแก้ไขมีรวมทั้งสิ้นประมาณ \$81 ล้าน จำนวน \$12 ล้านเป็นหนี้สินของชาติที่สภาแห่งทวีปยุโรปจากฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ และสเปน ในช่วงทำสงครามปฏิวัติ \$44 ล้านเป็นหนี้สินของชาติที่สภาแห่งทวีปยุโรปจากคอนเนทิคัตในช่วงภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ และ \$25 ล้านเป็นหนี้สินที่รัฐบาลแห่งรัฐคอนเนทิคัตในช่วงภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ ทั้งนี้การคงเรียกเก็บเพียงภาษีสินค้าเข้ายอมไม่ได้เงินไม่เพียงพอเพื่อการชำระหนี้สิน อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน คิดหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเงินและหนี้สินโดยกำหนดเป้าหมายการดำเนินการ 4 ประการคือ

1. ต้องจ่ายหนี้สินของชาติที่รัฐบาลกลาง โดยสภาแห่งทวีปยุโรปจากต่างประเทศ และภายในประเทศ
2. รัฐบาลกลางต้องรับผิดชอบและจ่ายหนี้สินแทนรัฐบาลแห่งรัฐ
3. ต้องเพิ่มรายได้ของรัฐบาลโดยเพิ่มประเภทภาษี
4. ต้องจัดตั้งธนาคารชาติ

1. ในเรื่องการต้องจ่ายหนี้สินของชาติ (National Debt) ที่สภาแห่งทวีปยุโรป ทั้งจากภายในและต่างประเทศนั้นรวมแล้วเป็นจำนวนเงิน \$56 ล้าน ในวันที่ 14 มกราคม 1780 ฮามิลตันเสนอต่อรัฐสภาว่าทุกปีกระทรวงการคลังจะต้องแบ่งเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการเก็บภาษี นำเงินจำนวนนี้มาเพื่อการทยอยจ่ายหนี้สินของชาติ ผลคือเมื่อคอนเนทิคัตเห็นรัฐบาลกลางใช้หนี้สิน คอนเนทิคัตจะชื่นชมในความซื่อสัตย์ของรัฐบาลกลาง ความศรัทธาของคอนเนทิคัตต่อรัฐบาลกลาง จะมีเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ สำหรับประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรปจะให้ความไว้วางใจในรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเพิ่มมากกว่าอดีต ด้วยข้อเสนอดังกล่าว เป็นผลให้สมาชิกในรัฐสภาให้ความเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ในการที่สหรัฐอเมริกาจะจ่ายหนี้สินคืนแก่ประเทศเจ้าหนี้คือฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ และสเปน เป็นจำนวนเงิน \$12 ล้าน แต่สมาชิกในรัฐสภาไม่ให้ความเห็นชอบเป็นเอกฉันท์นักในการที่จะต้องจ่ายหนี้สินคืนแก่เจ้าหนี้ซึ่งเป็นคอนเนทิคัตในวงเงิน \$44 ล้าน

2. ในเรื่องการที่รัฐบาลกลางต้องรับผิดชอบและจ่ายหนี้สินแทนรัฐบาลแห่งรัฐ⁶ เป็นจำนวนเงินถึง \$25 ล้านนั้น ฮามิลตันได้นำเสนอต่อรัฐสภาในวันที่ 14 มกราคม 1790 เช่นกัน สมาชิกในรัฐสภาจากรัฐทางใต้ไม่ให้การสนับสนุน เพราะคิดว่าไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับรัฐที่ปลอดหนี้ต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบหนี้สินในรูปของการแบ่งรายได้ของรัฐส่วนหนึ่งมอบให้แก่รัฐบาลกลาง เพื่อจ่ายหนี้คืนให้แก่เจ้าหนี้ซึ่งเป็นคอนเนทิคัตแทนรัฐบาลแห่งรัฐที่เป็นลูกหนี้ มีการอภิปรายถกเถียง

ไม่ยอมรับในข้อเสนอนี้ ระหว่างการโต้เถียงพอดีกับโทมัส เจฟเฟอร์สันกลับจากฝรั่งเศส ฮามิลตัน ได้อธิบาย เรื่องรัฐบาลต้องรับผิดชอบและจ่ายหนี้สินแทนรัฐบาลแห่งรัฐแก่เจฟเฟอร์สัน เจฟเฟอร์สัน ไม่สนใจนักงาน เรื่องรัฐบาลกลาง จะรับผิดชอบในหนี้สินของรัฐ แต่เจฟเฟอร์สันกลับให้ความสนใจในเรื่องที่ตั้งถาวรของ เมืองหลวงว่าควรอยู่ที่ใด เจฟเฟอร์สันและคนทางใต้ต้องการให้เมืองหลวงถาวร อยู่ในดินแดนทางใต้ ขณะที่ฮามิลตันและคนทางเหนือต้องการให้เมืองหลวงถาวรอยู่ในดินแดนทางเหนือที่ใกล้ชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก เพื่อให้เมืองหลวงถาวรได้ตั้งอยู่ในดินแดนทางใต้ เจฟเฟอร์สันรับปากกับฮามิลตันว่าจะให้การสนับสนุนในเรื่องรัฐบาลกลางจะรับผิดชอบและจ่ายหนี้สินแทนรัฐบาลแห่งรัฐ โดยฮามิลตันเองก็สัญญาว่าจะให้การสนับสนุนให้เมืองหลวงถาวรจัดตั้งในดินแดนทางใต้ ผลคือรัฐสภาให้การยอมรับในเรื่องรัฐบาลกลางรับผิดชอบหนี้สินของรัฐ และรัฐสภามีมติสร้าง เมืองหลวงถาวรบนพื้นที่ 100 ตารางไมล์บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโปโตแมค (Potomac River) พื้นที่ขึ้นกับแมรีแลนด์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนทางใต้ แมรีแลนด์ยกพื้นที่ให้รัฐบาลกลาง รัฐสภาให้ชื่อพื้นที่นี้ว่า เขตแห่งโคลัมเบีย (The District of Columbia) เมืองหลวงใหม่ที่สร้างขึ้นให้ชื่อว่าวอชิงตัน (Washington) เพื่อเป็นเกียรติแก่จอร์จ วอชิงตัน รัฐบาลกลางย้ายที่ทำการมาวอชิงตันในปี 1800

3. ในเรื่องต้องเพิ่มรายได้ของรัฐบาลกลางโดยเพิ่มประเภทภาษีรายได้⁷ ฮามิลตันเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการหาเงินเพิ่ม เพื่อจ่ายหนี้สินและสร้างเมืองหลวงถาวร โดยเรียกร้องให้รัฐสภาออกกฎหมายเรียกเก็บภาษีสินค้าหลายชนิดที่ผลิตขึ้นเองภายในประเทศ (The Excise Tax) โดยฮามิลตันให้ที่มาของการเรียกเก็บภาษีประเภทนี้ว่ายุโรปในอดีตนั้นเมื่อชาวนาฬผลิตผลเกษตรกรรมมาขายที่ตลาดในเมือง ชาวนาต้องให้ผลิตผลส่วนหนึ่งแก่เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบโดยตรง เจ้าหน้าที่จะนำผลิตผลที่ได้รับมาขายเปลี่ยนเป็นเงิน นำเงินจำนวนนี้มาเพื่อใช้บริหารท้องถิ่นหรือรัฐ จากคำชี้แจงของฮามิลตันเป็นผลให้สมาชิกรัฐสภาเห็นชอบเริ่มด้วยการผ่านกฎหมายเรียกเก็บภาษีเหล้า (The Excise Tax-Law Taxing Whiskey) คนอเมริกันที่ต้องจ่ายภาษีเหล้าคือเกษตรกรขายจนทางตะวันตก นอกจากฮามิลตันมุ่งให้กฎหมายเก็บภาษีเหล้ามีผลบังคับใช้เพื่อเพิ่มรายได้แก่รัฐบาลกลางแล้ว ฮามิลตันยังต้องการให้กฎหมายฉบับนี้มีผลให้เกษตรกรทางตะวันตกตระหนักถึงความเป็นคนอเมริกันภายใต้การปกครองของจอร์จ วอชิงตันมิใช่คนในบังคับของอังกฤษ หรือสเปน เกษตรกรชาวตะวันตกนั้นนิยมปลูกข้าวและข้าวโพด และนำผลิตผล

ดังกล่าวมามีการทำเป็นเหล่านำส่งถึงไม้บรรทุกหลังม้าหรือลาหรือใส่เกวียนนำเข้ามาขายในเมือง เพราะเหล้ามีน้ำหนักเบาและมีราคาถูกว่าการนำเป็นข้าวหรือข้าวโพดมาขายเกษตรกรตะวันตกไม่พอใจที่ถูกเรียกเก็บภาษีเหล้าและปฏิเสธการจ่ายภาษีเหล้าแก่เจ้าหน้าที่วอชิงตันส่งสาส์นถึงเกษตรกรทางตะวันตกว่ารัฐสภาผ่านกฎหมายเก็บภาษีเหล้า เกษตรกรทางตะวันตกต้องปฏิบัติตามถ้าเกษตรกรทางตะวันตกไม่ชอบในกฎหมายนี้ก็ให้ส่งตัวแทนสู่รัฐสภาเพื่อแก้ไขกฎหมายตามกระบวนการประชาธิปไตยที่ถูกต้อง เกษตรกรทางตะวันตกคงให้การเพิกเฉยต่อสาส์นของวอชิงตัน ความวุ่นวายมีขึ้นในปี 1794 โดยเกษตรกรทางตะวันตกหลายร้อยคนได้รวมตัวกันและปฏิเสธการอยู่ภายใต้การปกครองของจอร์จ วอชิงตัน พร้อมทั้งส่งสาส์นถึงรัฐสภาปฏิเสธการจ่ายภาษีเหล้าแก่รัฐบาลกลาง เหตุการณ์ครั้งนี้เรียกกบฏเหล้า (The Whiskey Rebellion 1794) นับเป็นการท้าทายครั้งแรกที่เกษตรกรทางตะวันตกกระทำต่อรัฐบาลอเมริกัน จอร์จ วอชิงตันไม่รีรอเพราะตระหนักดีว่ารัฐบาลกลางมีอำนาจในการบังคับให้กฎหมายมีผลบังคับใช้ โดยจัดส่งทหาร 15,000 คน นำโดยฮาร์รี ลี (Harry Lee) มุ่งปราบปรามกบฏเหล้า ในเดือนพฤษภาคม 1795 เมื่อกองทหารมาถึงบริเวณเพนซิลวาเนียตะวันตก กลุ่มผู้ก่อการกบฏได้สลายตัวและ เกษตรกรทางตะวันตกให้การยอมรับในการจ่ายภาษีเหล้าแก่รัฐบาลกลาง การปราบปรามกบฏเหล้า 1794 เป็นการพิสูจน์ถึงความสามารถของรัฐบาลกลางในการใช้อำนาจเพื่อให้กฎหมายมีผลในทางปฏิบัติ แต่เกษตรกรทางตะวันตกไม่เคยลืมเหตุการณ์กบฏเหล้าปี 1794 ทั้งได้ตำหนิเล็กซานเดอร์ ฮามิลตันว่าเป็นต้นเหตุแห่งปัญหา และ เกษตรกรทางตะวันตกได้หันมาให้การสนับสนุนโทมัส เจฟเฟอร์สันในเวลาต่อมา

นอกจากการเพิ่มรายได้ให้รัฐบาลกลางด้วยการกำหนดภาษีเหล้าแล้ว รัฐสภายังได้ออกกฎหมายเพิ่มอัตราภาษีสินค้าขาเข้ามุ่งเพื่อเพิ่มรายได้ให้รัฐบาลกลางและให้การคุ้มครองการค้าในธุรกิจอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมในอเมริกา (The Protection Tariff Act 1791) กฎหมายปี 1791 กำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าในอัตราสูง สำหรับผลิตผลอุตสาหกรรม และผลิตผลเกษตรกรรมที่นำเข้าสหรัฐอเมริกาที่เป็นประเภทเดียวกันกับที่มีการผลิต ได้รับการสนับสนุน หรือรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง

4. ต้องจัดตั้งธนาคารชาติ⁸ ในวันที่ 14 ธันวาคม 1790 ฮามิลตันเสนอให้มีการจัดตั้งธนาคารชาติต่อสภาผู้แทนราษฎร โดยธนาคารชาตินี้จะมีชื่ออย่างเป็นทางการว่าธนาคารแห่ง

สหรัฐอเมริกา (Bank of the United States) สำนักงานใหญ่ของธนาคารชาติอยู่ที่เมือง
ฟิลาเดลเฟีย (เมืองฟิลาเดลเฟียถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลวงแห่งที่สองของสหรัฐอเมริกาภายใต้
รัฐธรรมนูญ ปี 1787 ในเดือนพฤศจิกายน 1790) สาขาของธนาคารชาติมี 8 สาขา กำหนด
จัดตั้งในย่านการค้าสำคัญ ๆ ธนาคารชาติจะเริ่มต้นด้วยเงินทุน \$10 ล้าน การระดมเงินทุนทำโดย
จัดจำหน่ายหุ้น ราคาหุ้นละ \$400 รัฐบาลถือหุ้น 1 ใน 5 ของเงินทุนเท่ากับ 5,000 หุ้น คิดเป็น
เงิน \$2 ล้าน ประชาชนมีส่วนร่วมถือหุ้น 4 ใน 5 ของเงินทุน เท่ากับ 2,000 หุ้น คิดเป็นเงิน
\$8 ล้าน ประโยชน์ที่จะได้รับจากการจัดตั้งธนาคารชาติคือ ธนาคารชาติและสาขาจะให้บริการ
แก่คนอเมริกันทุกคน รวมทั้งของรัฐบาลกลางและรัฐบาลของรัฐ ในด้านการรับฝากเงินและเก็บ
รักษาเงินไว้วันที่ปลอดภัย เป็นแหล่งรวมเงินทุนใหญ่หากรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลของรัฐหรือเอกชน
ต้องการกู้ยืม ค่าของเงินจะถูกปรับและรักษาไว้ให้มีมาตรฐานเดียวกันเป็นที่ยอมรับเป็นตัวกลาง
ใช้ได้ทั่วประเทศ และการจัดตั้งธนาคารชาตินี้จะมีส่วนช่วยทำให้รัฐบาลกลางมีประสิทธิภาพในการ
จัดระเบียบการเงินภายในประเทศอันจะเป็นการเพิ่มความภาคภูมิใจที่คนอเมริกันจะมีต่อรัฐบาลกลาง
การจัดตั้งธนาคารชาติของฮามิลตันได้รับการคัดค้านจากคนทางใต้ เพราะคนทางใต้
ไม่พอใจในแนวความคิดของฮามิลตันในเรื่องรัฐบาลกลางต้องรับผิดชอบหนี้สินของชาติและหนี้สิน
ของรัฐบาลของรัฐ เกษตรกรทางตะวันตกเป็นคนอเมริกันอีกกลุ่มหนึ่งที่คัดค้านการจัดตั้งธนาคารชาติ
เพราะไม่พอใจที่ฮามิลตันเสนอให้มีการเรียกเก็บภาษีเหล้า คนทางใต้และเกษตรกรทางตะวันตก
ได้รวมตัวกันให้การสนับสนุนแก่โทมัส เจฟเฟอร์สันที่แสดงตนเด่นชัดในสภานิติบัญญัติว่าต่อต้าน
การจัดตั้งธนาคารชาติ โดยโทมัส เจฟเฟอร์สันให้เหตุผลว่า การจัดตั้งธนาคารชาติมีส่วนเอื้อ
อำนาจให้ผู้มั่งคั่งและพ่อค้าทางเหนือและทางตะวันออกก้าวขึ้นมาบทบาทเพิ่มมากขึ้นทางการเงินและ
การเมืองนอกเหนือจากการมีบทบาทเดิมอยู่แล้วทางสังคมและเศรษฐกิจการค้า ประการที่สองคือ
ธนาคารเอกชนเสียประโยชน์ทั้งด้านเงินฝากและดอกเบี้ยที่เคยได้รับ ประการที่สามคืออำนาจของ
รัฐบาลของรัฐจะลดลง เพราะรัฐบาลกลางเข้าควบคุมการเงินของประเทศ ประการสุดท้ายคือรัฐ
สภาใช้อำนาจเกินขอบเขตแห่งรัฐธรรมนูญปี 1787 เพราะไม่มีมาตราใดกำหนดให้รัฐสภาจัดตั้ง
ธนาคารชาติ ด้วยเหตุผลต่อต้านประการสุดท้ายของเจฟเฟอร์สันนี้ ฮามิลตันได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า
การจัดตั้งธนาคารชาติเป็นความจำเป็นที่สหรัฐอเมริกาต้องทำเพราะถึงเวลาแล้วที่ต้องจัดระเบียบ
การเงินและออมเงินทุนภายในประเทศ ต้องแสดงความมีประสิทธิภาพของรัฐบาลกลางอันจะเป็น

ทางทำให้ศรัทธาของประชาชนที่มีต่อรัฐบาลกลางเพิ่มมากกว่าเดิม และแม้ไม่มีมาตราใดในรัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนดเด่นชัดให้รัฐสภาจัดตั้งธนาคารชาติ แต่เพื่อการจัดระเบียบการเงินและออมเงินทุนภายในประเทศที่เหมาะสมกับภาวะการของประเทศที่เป็นอยู่ เห็นควรที่นำมาตราที่ห้า กำหนดกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติม (Methods of Amendment) มาปรับใช้เพื่อการจัดตั้งธนาคารชาติ ที่ประชุมให้การยอมรับในคำชี้แจงของฮามิลตัน กฎหมายธนาคารชาติ (The Banking Act 1791) ถูกร่างขึ้น วอชิงตันลงนามในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1791 กำหนดวาระการดำเนินการ 20 ปี ธนาคารชาติเปิดดำเนินการอย่างเป็นทางการในวันที่ 12 ธันวาคม 1791 แผนการแก้ไขปัญหาการเงินและหนี้สินของฮามิลตันบรรลุเป้าหมายในการดำเนินการทั้งหมดในปี 1791 รัฐบาลกลางมีความมั่นคงและจัดแบ่งรายได้ส่วนหนึ่ง เพื่อชดเชยหนี้สินของชาติ และหนี้สินของรัฐบาลแห่งรัฐ คนอเมริกันส่วนใหญ่ศรัทธาในการดำเนินงานของรัฐบาลกลางและธนาคารชาติ ดำเนินกิจการด้วยดีมีเงินออมเพิ่มมากขึ้น

1.6 การกำหนดค่าของเงิน^๑

ธนาคารชาติของสหรัฐอเมริกาซึ่งเริ่มจัดตั้งขึ้นในปี 1791 รับผิดชอบจัดระเบียบการเงินของประเทศ ปัญหาที่ธนาคารชาติต้องเร่งดำเนินการแก้ไข ต่อไปคือปัญหาเงินตราต่างประเทศที่นำเข้ามาใช้ในสหรัฐอเมริกา จัดจำแนกออกได้เป็นสองประการคือ เงินตราต่างประเทศสกุลเดียวกันมีค่าไม่เท่ากัน และเงินตราต่างประเทศมักถูกปลอมแปลงหรือนำหนักของเหรียญขาดหายไป

ในเรื่องเงินตราต่างประเทศสกุลเดียวกันมีค่าไม่เท่ากันนั้นเป็นปัญหาที่พ่อค้าอเมริกันต้องเผชิญตลอดเวลา เมื่อทำการค้ากับกลุ่มประเทศทางยุโรป เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปน เพราะเงินเหรียญต่างประเทศนี้ พ่อค้าอเมริกันเป็นผู้กำหนดตีค่าแตกต่างกันออกไป โดยพ่อค้าต่างประเทศเจ้าของเหรียญให้การยอมรับเป็นไปตามที่พ่อค้าอเมริกันกำหนด สำหรับในเรื่องเงินตราต่างประเทศถูกปลอมขึ้นบ่อยๆ โดยเหรียญดังกล่าวจะทำด้วยตะกั่ว และฉาบด้วยทองคำหรือโลหะเงินภายนอก ขณะเดียวกันเพราะเงินตราต่างประเทศทำด้วยทองคำหรือโลหะเงิน จึงมักถูกตัดทำให้น้ำหนักของเหรียญขาดหายไป ค่าของเหรียญไม่ครบตามกำหนดไว้

ในการแก้ไขเรื่องเงินตราต่างประเทศสกุลเดียวกันมีค่าไม่เท่ากันนั้น รัฐบาลของวอชิงตันแก้ไขโดยกำหนดระบบเงินตราใหม่ด้วยเงินดอลลาร์เป็นหน่วยหลักของค่าเงิน โดยยึดระบบทศนิยม (decimal system) เทียบค่าเท่ากับสิบ คือ

10 เซ็น (cents) = 1 ไดม (dime)

10 ไดม = 1 ดอลลาร์ (dollar)

สำหรับการแก้ไขปัญหาเหรียญปลอมหรือเหรียญถูกตัด รัฐบาลของวอชิงตันแก้ไขโดยในปี 1792 จัดตั้งโรงกระษาปณ์ (Mint) ที่ฟิลาเดลเฟีย รับผิดชอบออกเงินเหรียญใช้ในวงจักรการเงินของสหรัฐอเมริกา

1.7 การเกิดพรรคการเมืองในปี 1792¹⁰

เพราะโทมัส เจฟเฟอร์สันไม่พอใจงานการจัดตั้งธนาคารชาติของฮามิลตัน มีผลทำให้เกิดความรู้สึกที่เลวร้ายระหว่างเจฟเฟอร์สันและฮามิลตัน ซึ่งนับวันทวีเพิ่มมากขึ้น จากความบาดหมางใจระหว่างกันนี้ ได้พัฒนาเกิดเป็นพรรคการเมือง ซึ่งมีอุดมการณ์ทางการเมืองแตกต่างกัน

คนอเมริกันที่ให้การยอมรับในแนวความคิดของฮามิลตันจัดตั้งพรรคการเมืองภายใต้ชื่อว่าพรรค เฟเดอรัลลิส (The Federalist Party) สมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคเป็นพ่อค้า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และนายความ ซึ่งล้วนมีฐานะมั่นคงทางสังคม และเศรษฐกิจ สมาชิกของพรรคพอใจเรียกตนเองว่า เฟเดอรัลลิส (Federalists) นโยบายของพรรค คือ สนับสนุนรัฐธรรมนูญปี 1787 ขึ้นชอการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ อุตสาหกรรมและการค้าคืออาชีพหลัก สนับสนุนการจัดตั้งธนาคารชาติ ผู้บริหารประเทศต้องมีคุณสมบัติคือมีการศึกษาดี ตระกูลดี และมั่งคั่ง

คนอเมริกันที่ให้การยอมรับในแนวความคิดของเจฟเฟอร์สัน จัดตั้งพรรคการเมืองภายใต้ชื่อว่า พรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน (The Democratic Republican Party) สมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคเป็นเกษตรกรหรือสามัญชนในดินแดนทางใต้และตะวันตกซึ่งยากจน หรือเริ่มสร้างฐานะ และเป็นกลุ่มต่อต้านรัฐธรรมนูญ (Anti Federalists) สมาชิกของพรรคพอใจเรียกตนเองว่า เดโมแครติก รีพับลิกัน (Democratic Republicans) หรือรีพับลิกัน (Republicans) นโยบายของพรรค คือสนับสนุนให้รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจมากกว่ารัฐบาลกลาง เกษตรกรคืออาชีพหลักและต้องการให้รัฐบาลกลางให้ความสนใจช่วยเหลือ ไม่สนับสนุนการจัดตั้งธนาคารชาติ และต้องการมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศ

เพราะการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของจอร์จ วอชิงตันในสมัยแรกจะสิ้นสุดลงในปี 1793 (1789-1793) การเลือกตั้งกำหนดให้มีขึ้นในปี 1792 พรรคการเมืองทั้งสองได้ปรากฏ

ตัวเป็นครั้งแรกในวงการเมืองอเมริกัน ไม่มีพรรคใดส่งผู้ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี คงยอมให้ตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นของจอร์จ วอชิงตัน ซึ่งวอชิงตันเองก็ไม่ได้สังกัดพรรคใดทั้งสิ้น ทั้งสองพรรคคงแข่งขันกันในตำแหน่งรองประธานาธิบดี โดยพรรคเฟเดอร์ลิสต์ส่งจอห์น อาดัมส์ และพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันส่งอะรอน เบอร์ (Aaron Burr) ผลการนับคะแนนของคณะผู้เลือกประธานาธิบดีปรากฏว่าจอร์จ วอชิงตันคงได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง และจอห์น อาดัมส์ ได้รับเลือกเป็นรองประธานาธิบดีสมัยที่สอง เช่นกัน

จากการเกิดพรรคการเมืองสองพรรคในปี 1792 สร้างความไม่สบายใจแก่วอชิงตัน เพราะวอชิงตันไม่ต้องการเห็นการแตกแยกทางการเมืองของชนสองกลุ่มที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองต่างกัน ตลอดจนคิดไกลไปว่าพรรคการเมืองอาจมีส่วนในการทำลายชาติ ซึ่งโดยแท้จริงแล้วการเกิดพรรคการเมืองเป็นสิ่งดี เพราะต่างพรรคได้มีโอกาสตรวจสอบกัน พรรคการเมืองเปิดโอกาสให้คนอเมริกันได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ได้ร่วมกิจกรรม และมีประสบการณ์ทางการเมือง

การบริหารประเทศในสมัยที่สอง (1793-1797) ของจอร์จ วอชิงตัน เต็มไปด้วยปัญหา เริ่มด้วยเจฟเฟอร์สันไม่อาจอยู่ร่วมรัฐบาลวอชิงตันได้ เพราะไม่พอใจในฮามิลตัน ในปี 1793 เจฟเฟอร์สัน ลาออกจากการเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ วอชิงตันเลือกเอ็ดมัน แรנדอล์ฟ เข้าดำรงตำแหน่งแทน ปัญหาที่สองคือ ปัญหาทกฏเหล้าปี 1794 ดังได้กล่าวไปแล้วในเรื่องการเพิ่มประเภทภาษีรายได้เพื่อเพิ่มรายได้แก่รัฐบาลกลางตามแผนการขั้นที่สามของฮามิลตัน ปัญหาที่สามคือปัญหาดินแดนตะวันตกซึ่งจะ ได้กล่าวต่อไป และปัญหาสุดท้ายเป็นปัญหาใหญ่คือ ปัญหาต่างประเทศ

1.8 การจัดการดินแดนตะวันตก

ดินแดนตะวันตกเป็นงานที่รัฐบาลวอชิงตันต้องเร่งดำเนินการเช่นกัน โดยต้องมุ่งเน้นการดำเนินการสองประการคือจัดสรรที่ดินตลอดจนให้การปกป้องคุ้มครองดูแลคนในดินแดนตะวันตก และปราบปรามอินเดียน

การจัดสรรที่ดินและปกป้องคุ้มครองดูแลคนในดินแดนตะวันตก¹¹ เป็นที่ทราบดีแล้วว่าดินแดนตะวันตกนั้นเป็นดินแดนที่มีที่อกเขาแอบปาเลเซียนขวางกั้น และห่างไกลจากสายตาของรัฐบาลที่ฟิลาเดลเฟีย แต่รัฐบาลกลางมิได้เพิกเฉย คงพยายามให้การปกป้องคุ้มครองดูแลเป็นอย่างดี ด้วยการจัดสรรที่ดิน จัดส่งเจ้าหน้าที่และกองทหารเข้าประจำการ และสนับสนุนให้มีการ

จัดตั้งรัฐบาลแห่งรัฐขึ้นใหม่ในดินแดนตะวันตก โดยในเดือนพฤษภาคม 1796 รัฐสภาออกกฎหมาย
ที่ดินปี 1785 จัดที่ดินเป็นผืนรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละ 6 ไมล์ รวมพื้นที่ 36 ตารางไมล์
หรือ 1 ทาวน์ชิป (Township) 1 ตารางไมล์เรียกเซกชัน มีพื้นที่ 640 เอเคอร์ ในกฎหมายที่ดิน
ปี 1796 กำหนดขายที่ดินต่ำสุดราคา เอเคอร์ละ *2 ผู้ซื้อจ่ายค่าที่ดินครึ่งหนึ่งก่อนเข้าอาศัย เงิน
ค่าที่ดินอีกครั้งหนึ่งผ่อนชำระภายในหนึ่งปี รัฐเกิดใหม่ในสมัยวอชิงตันมี 3 รัฐ คือ เวอร์มอนต์
(Vermont) เข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 14 ในวันที่ 4 มีนาคม 1791 ในกลุ่มรัฐเสรี (Free
State) เคนทักกี (Kentucky) เป็นดินแดนทางตะวันตกของเวอร์จิเนีย นับเป็นรัฐแรกในดินแดน
ทางตะวันตกของเทือกเขาแอปพาเลเชียน ที่เข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 15 ในวันที่ 1 มิถุนายน
1792 ในกลุ่มรัฐมีทาส (Slave State) และเทนเนสซี (Tennessee) เป็นดินแดนทางตะวันตก
ของคาโรไลนาเหนือเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 16 ในวันที่ 1 มิถุนายน 1796 ในกลุ่มรัฐมีทาส

การปราบปรามอินเดียน¹² สาเหตุเพราะคนอเมริกันพากันหลั่งไหลเข้าสู่ดินแดน
ตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณตะวันตกเฉียงเหนือแถบหุบเขาโอไฮโอ ทำให้อินเดียนในบริเวณ
ดังกล่าวไม่พอใจและรับการช่วยเหลือด้านอาวุธตลอดจนเสบียงจากอังกฤษในแคนาดา ปฏิบัติการ
ต่อต้านขับไล่ผู้อพยพอเมริกันออกจากดินแดนตะวันตกด้วยการเข้าโจมตีทำร้ายร่างกายและทรัพย์สิน
ในปี 1792 วอชิงตันกำหนดให้นายพลแอนโทนี เวิน (Anthony Wayne) นำกองกำลังทหารเข้า
ปราบปรามอินเดียน ขณะเดียวกันรัฐสภาได้ออกกฎหมายปี 1792 (The Militia Act 1792)
กำหนดให้ชายฉกรรจ์ในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนืออายุระหว่าง 18-45 ปีฝึกการใช้อาวุธ และมี
อาวุธในครอบครองได้ เพื่อใช้ป้องกันตนเองและครอบครัว การปราบปรามอินเดียนครั้งสำคัญของ
นายพลเวิน คือการปะทะกันที่ฟอลเลน ทิมเบอร์ (Fallen Timbers) ในปี 1795 นายพลเวิน
รุกรอลอินเดียนจนพ่ายแพ้ เพราะปราศเป็นผลให้อินเดียน 12 เผ่าในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ
แถบหุบเขาโอไฮโอ ยอมลงนามในสนธิสัญญากรีนวิลล์ (The Treaty of Greenville 1795)
ในวันที่ 3 สิงหาคม 1795 โดยอินเดียนให้สัญญาว่าจะไม่เข้าโจมตีหรือลอบทำร้ายชาวอเมริกัน
ในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ พร้อมทั้งยกพื้นที่ดังกล่าวให้อยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลกลางของ
วอชิงตัน จากการพิชิตอินเดียนได้สำเร็จของนายพลเวิน ทำให้อินเดียนแถบหุบเขาโอไฮโอสงบและ
ปลอดภัย นับเป็นการพิสูจน์ความสามารถของรัฐบาลกลาง และคนอเมริกันเพิ่มความศรัทธาใน
รัฐบาลกลางมากขึ้นเป็นลำดับ

1.9 เกิดอุตสาหกรรมทอผ้าในสหรัฐอเมริกาในปี 1790

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าในสมัยอาณานิคม อาณานิคมส่วนทางตอนใต้เริ่มการปลูกฝ้ายพร้อม ๆ กับการก่อตั้ง เมือง เจมส์ทาวน์ในเวอร์จิเนีย ฝ้ายส่วนใหญ่ถูกนำไปขายยังอังกฤษ แต่ผลผลิตฝ้ายไม่ได้สร้างความมั่งคั่งมากนักแก่อังกฤษ และผู้ผลิตชาวอาณานิคม เพราะเป็นการยากลำบากและล่าช้ามากในการแยกบุงฝ้ายออกจากเมล็ดฝ้าย และต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากในการทอผ้าจากฝ้าย ปัญหาทั้งสองนี้หมดไป เริ่มด้วยในปี 1785 นักประดิษฐ์ชาวอังกฤษชื่อ เอ็ดมันด์ คาร์ทไรท์ (Edmund Cartwright 1743-1823) คิดเครื่องทอผ้าได้ ทำให้การทอผ้าฝ้ายง่ายขึ้น ในปี 1790 ซามูเอล สลาเตอร์ (Samuel Slater)¹³ เด็กหนุ่มคนงานในโรงงานทอผ้าชาวอังกฤษ อพยพมาอเมริกาในปี 1789 เมื่อเข้าตั้งมั่นที่เมืองพอทักเคต (Pawtucket) ในโรดไอแลนด์ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากนายทุนอเมริกันชื่อ โมเสส บราวน์ (Moses Brown) เปิดโรงงานทอผ้า โดยใช้พลังงานน้ำเป็นแรงในการหมุนเครื่องจักรทอผ้า อันเป็นการเปิดยุคอุตสาหกรรมทอผ้าฝ้ายในสหรัฐอเมริกา เพราะความสามารถทำให้สลาเตอร์ได้รับสมญานามว่าบิดาแห่งระบบอุตสาหกรรมอเมริกัน (The Father of the American Factory System) และในปี 1793 นักประดิษฐ์อเมริกันชาวคอนเน็คติกัต ชื่ออีไล วิทนี (Eli Whitney 1765-1825) คิดเครื่องจักรแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุงฝ้ายได้สำเร็จ (Cotton Engine or Gin) เครื่องทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เร็วและมีผลทำให้ฝ้ายเป็นผลิตผลเกษตรกรรมที่ทำรายได้ดีให้แก่เกษตรกรอเมริกัน (Cotton is king) ทาสคือแรงงานหลักที่ใช้ในการทำเกษตรกรรมฝ้ายเป็นแปลงขนาดใหญ่ (Plantation) ในดินแดนทางใต้ ยิ่งผลิตผลฝ้ายเพิ่มบทบาทในอุตสาหกรรมทอผ้าฝ้ายมากขึ้นเท่าใด ทาสนับวันยิ่งได้รับการยอมรับเป็นสถาบันหลักสถาบันหนึ่งของเขตเกษตรกรรมทางใต้

1.10 ถนนสายแรกสร้างด้วยเงินลงทุนของเอกชน (1792-1794)

เมื่อผู้ตั้งมั่นพวกแรกมาอเมริกัน พบว่ามีทางเล็ก ๆ นำสู่ป่า 2-3 สาย ทางนี้เป็นทางเดินของสัตว์หรือไม้ก็เป็นทางที่อันเดียนทำไว้เพื่อเข้าสู่ป่า ทางเหล่านี้สั้นและมักสิ้นสุดบริเวณเชิงเขาหรือแนวป่าทึบ ผู้ตั้งมั่นจำเป็นต้องสร้างถนนขึ้น เริ่มด้วยทำทางเดินผ่านป่า ต่อมาขยายทางเดินให้กว้างขึ้น เพื่อให้ม้าหรือพาหนะสองล้อผ่านได้ ต่อมาเมื่อมีพาหนะสี่ล้อเช่นเกวียนหรือรถม้าจึงจำเป็นต้องตัดต้นไม้ข้างทางลง เพื่อให้สองข้างทางเรียบและกว้างขึ้น จากการเพิ่มมากขึ้น

ของเกวียนและรถม้าทำให้ถนนทรุด เป็นร่องลึกเป็นอันตรายต่อการเดินทาง การซ่อมแซมทำโดย นำก้อนหิน หรือไม้ หรือกรวดมากมาใส่ร่อง ถนนมักโบสถ์ที่แม่น้ำ ผู้อพยพสู่ตะวันตกต้องต่อแพซุง เป็นสะพานข้ามถ้ำแม่น้ำบริเวณนั้นเป็นส่วนแคบ แต่ถ้ำเป็นแม่น้ำบริเวณกว้างมักจะมีคนรับจ้างพายเรือ ข้ามปากพร้อมผู้พายพ พาทนะ และสิ่งของ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเดินทางสู่ตะวันตกเป็นไปอย่างยาก ลำบากสิ้นเปลืองเงินและเวลา ก่อนการสงครามปฏิวัติ รถม้าโดยสาร (stage coaches) เป็นที่นิยมใช้เพราะมีขนาดใหญ่ บรรทุกของได้หนัก ๆ มีม้าเทียมลากพร้อมกันสี่ตัว ผู้โดยสารนั่งได้ถึง 8-10 คน รถม้าโดยสารจำเป็นต้องวิ่งบนถนนเรียบ เพราะหากวิ่งบนถนนขรุขระจะชำรุดเสียหายได้ง่าย เพราะรถม้าโดยสารเป็นที่นิยมใช้และแน่นทุกเที่ยวที่ออกเดินทาง เพื่อประโยชน์ในการ คมนาคมและเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ดีประเภทหนึ่ง นักธุรกิจทางตะวันออกได้รวมตัวกันก่อตั้งบริษัท เอกชนร่วมทุนสร้างถนนประเภทเรียกเก็บค่าผ่านทาง (Toll Road) ถนนถูกสร้างอย่างดี โดย ขุดดินตอนบนออก เอาหินก้อนเทเป็นฐานเบื้องล่างของถนน ผิวถนนเทด้วยหินก้อนเล็ก ๆ หรือ กรวด เพื่อไม่ให้น้ำขัง วิธีสร้างถนนชนิดชั้นนี้โดย จอห์น เมคอาดัม (John Mc Adam) เรียกถนน ที่สร้างแบบนี้ว่า ถนนเมคอาดัม (Macadam Road)¹⁴ ทุก 2-3 ไมล์ของถนนเรียกเก็บค่าผ่านทางโดยจะมีเครื่องกั้นพร้อมคนเก็บเงิน ด่าน (gate) เป็นราวไม้กั้นขวางถนนยึดติดกับหลักหรือ เสาไม้ (bar) รวมเรียกว่าเครื่องกั้น (pike) คนเก็บเงินจะเปิดเครื่องกั้นภายหลังผู้ขับขี่ถนน จ่ายค่าผ่านทาง ดังนั้นถนนประเภทเรียกเก็บค่าผ่านทางนี้มักถูกเรียกว่า "Pike or Turnpike"

เพื่อผลประโยชน์ด้านคมนาคมและ เศรษฐกิจ ถนนประเภทเรียกเก็บค่าผ่านทางที่ สร้างด้วยเงินทุนเอกชน สายแรกเริ่มสร้างขึ้นในปี 1792 ในเพนซิลวาเนีย เชื่อมระหว่างเมือง พิลาดิลาเฟีย กับเมืองแลงคัสเตอร์ (Philadelphia-Lancaster) ระยะทางยาว 62 ไมล์ หรือประมาณ 100 กิโลเมตร ใช้เงินในการสร้าง \$465,000 เรียกชื่อว่าสายแลงคัสเตอร์ (The Lancaster Pike or Lancaster Turnpike) เปิดใช้ในปี 1794¹⁵

ถนนที่สร้างจากตะวันออกมุ่งสู่ตะวันตกภายหลังสายแลงคัสเตอร์ ที่เด่นมีอีก 2 สาย คือ ทางเหนือสายเจเนซี (Genesee Road) เชื่อมอัลบานีกับบัฟฟาโรในนิวยอร์ก ทางใต้สาย ไวลเดอร์เนส (Wilderness Road) เชื่อมริชมอนด์ในเวอร์จิเนียกับหลุยส์วิลล์ในเคนทักกี¹⁶

สรุปได้ว่าปัญหาภายในประเทศส่วนใหญ่นั้น จอร์จ วอชิงตันและคณะผู้บริหารประเทศ สามารถดำเนินการแก้ไขได้เป็นส่วนใหญ่ การพัฒนาประเทศดีขึ้นเป็นลำดับ ทั้งนี้ปัญหาระหว่าง

สหรัฐอเมริกาที่ต่างประเทศ เป็นปัญหาหนักที่รัฐบาลภายใต้การนำของจอร์จ วอชิงตันผู้สืบทอดอำนาจในการแก้ไข

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าอันสมัยที่เป็นอาณานิคมอังกฤษนั้น ชาวอาณานิคมใน 13 อาณานิคมไม่ต้องยุ่งกับงานด้านการต่างประเทศเพราะรัฐบาลอังกฤษเป็นผู้ดำเนินการเอง แต่เมื่อชาวอาณานิคมประกาศเอกราชภายในปี 1776 เกิดประเทศสหรัฐอเมริกา คนอเมริกาเริ่มดำเนินการด้านการต่างประเทศเองนับแต่นั้นมา โดยในช่วงสงครามปฏิวัติ ผลงานด้านการต่างประเทศที่สำคัญเริ่มด้วย เบนจามิน แฟรงกลินเป็นผู้ดำเนินการทำสนธิสัญญากับฝรั่งเศสในปี 1778 กำหนดสาระสำคัญคือ สหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศสจะเป็นมิตรที่ดีต่อกัน โดยฝรั่งเศสจะร่วมเป็นพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกาทำสงครามกับอังกฤษจนกว่าสหรัฐอเมริกากจะชนะ ในปี 1783 ภายหลังสิ้นสงครามปฏิวัติ (1775-1781) สหรัฐอเมริกาชนะอังกฤษเป็นผลให้สหรัฐอเมริกาและอังกฤษต้องลงนามร่วมกันว่าด้วยอังกฤษยอมรับในความเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา สนธิสัญญาทั้งสองฉบับนี้เริ่มเป็นบ่อเกิดแห่งปัญหา คือชาติผู้นำทางยุโรป ได้แก่อังกฤษ สเปน และฝรั่งเศส ต่างให้การยอมรับในเอกราชของสหรัฐอเมริกา แต่ไม่ให้ความเคารพในประเทศเกิดใหม่โดยแท้จริง เพราะต่างพยายามเข้าแทรกแซงสหรัฐอเมริกาคงตลอดเวลา เริ่มด้วยอังกฤษปฏิเสธการถอนบ่อนทหารออกจากดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือบริเวณหุบเขาโอไฮโอ ซึ่งเป็นเขตอำนาจของสหรัฐอเมริกา ตามข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีสปี 1783 ฝรั่งเศสซึ่งหมดอำนาจไปจากทวีปอเมริกาเหนือแม้จะมีข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกานี้ 1778 แต่เมื่อเวลาผ่านไปความสัมพันธ์ดั้งเดิมค่อยจางไป และค่อย ๆ เกิดความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันมาแทนที่ด้วยเกรงว่าสหรัฐอเมริกากจะหันมาเป็นพันธมิตรกับอังกฤษและสเปน สเปนซึ่งเป็นเจ้าของลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีและดินแดนหลุยส์เซียนาตะวันตกตามข้อตกลงสนธิสัญญาปารีส ปี 1763 อาจไม่อนุญาตให้เกษตรกรทางตะวันตกใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีล่องผลิตผลและตัดสิทธิการร่วมใช้เมืองทำนินออร์สัน อันจะมีผลทำให้เกษตรกรทางตะวันตกไม่อาจนำผลิตผลออกสู่ตลาด ซึ่งย่อมหมาความว่าสเปนทำลายการค้าของเกษตรกรตะวันตก

1.11 ความสำเร็จและความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษในปี 1794

ประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตัน ตระหนักดีว่า สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่ อยู่ระหว่างการสร้างชาติยังไม่พร้อมที่จะทำสงครามกับประเทศใดทั้งสิ้นงานหลักด้านการต่างประเทศคือพยายามสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับประเทศทางยุโรป ไม่เป็นมิตรถาวรกับประเทศใด

ทั้งสิ้น และรักษาเอกราชให้ยืนยาวนานที่สุด ความบาดหมางใจระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือคือปัญหาการคงอำนาจของอังกฤษในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือซึ่ง เป็นเขตอำนาจของสหรัฐอเมริกา อังกฤษและแคนาดา (อาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือ) ให้การยอมรับในเอกราชของสหรัฐอเมริกาแต่อังกฤษและแคนาดาไม่ทำตนเป็นมิตรที่ดีของสหรัฐอเมริกา เพราะคงบ่อนทำลายทหารไว้บริเวศชายแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับแคนาดาในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือเพื่อผลประโยชน์ด้านการค้าและการเมือง ความบาดหมางระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษอีกประการคืออังกฤษทำลายการค้าทางเรือและบังคับลูกเรืออเมริกันให้เข้าประจำการในกองเรือรบอังกฤษ

สาเหตุแห่งการทำลายการค้าทางเรือและบังคับลูกเรืออเมริกันให้เข้าประจำการในกองเรือรบอังกฤษเกิดจากในปี 1789 ซึ่งเป็นปีเดียวกันกับที่จอร์จ วอชิงตันขึ้นเป็นประธานาธิบดีได้เกิดการปฏิวัติล้มล้างราชวงศ์บูร์บอง การปฏิวัติฝรั่งเศสปี 1789 นี้ทำให้กษัตริย์ของชาติทางยุโรปตกใจและเกรงการว่าปฏิวัติกรรมดังกล่าวจะขยายตัวเข้ามาในประเทศของตน ในปี 1793 อังกฤษเป็นผู้นำในการต่อต้านการกระทำของผู้ก่อการฝรั่งเศส เป็นผลทำให้เกิดสงครามระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสโดยมีประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ ทางยุโรปเข้าร่วมด้วย สหรัฐอเมริกานั้นพยายามเอาตัวออกห่างไม่ยุ่งเกี่ยวกับสงครามคือทำตนเป็นกลาง มุ่งทำการค้ากับกลุ่มประเทศทางยุโรปเพียงอย่างเดียว แต่ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสไม่ยอมให้สหรัฐอเมริกาวางตนเป็นกลาง เพราะฝรั่งเศสนั้นคิดว่าสหรัฐอเมริกาคควรช่วยและเป็นฝ่ายฝรั่งเศสเพื่อเป็นการตอบแทนที่ฝรั่งเศสเป็นพันธมิตรที่ดีของสหรัฐอเมริกานในช่วงสงครามปฏิวัติจนสหรัฐอเมริกามีชัยชนะอังกฤษ อังกฤษนั้นคิดว่าสหรัฐอเมริกาคควรช่วยและเป็นฝ่ายอังกฤษเพื่อต่อสู้ให้ได้มาซึ่งความยุติธรรมและเสรีภาพ กำจัดการปกครองที่เลวร้ายให้หมดไป เรือรบอังกฤษปฏิบัติการขโมยเรือสินค้าฝรั่งเศสออกจากน่านน้ำแอตแลนติก แต่ฝรั่งเศสสามารถได้รับเสบียงจากอาณานิคมโดยมีเรือสินค้าอเมริกันนำสินค้ามาขายหรือลำเลียงเสบียงจากหมู่เกาะเวสต์อินดีสมายังฝรั่งเศส ด้วยปฏิวัติกรรมดังกล่าวอังกฤษจำเป็นต้องงดการส่งเสบียงให้แก่ฝรั่งเศสโดยการสั่งหยุดขึ้นตรวจค้น และยึดสินค้าบนเรืออเมริกันทันที ถ้ารู้ว่าสินค้านั้นจะนำส่งยังฝรั่งเศส รวมทั้งอังกฤษสั่งปิดทำการค้าระหว่างเรือสินค้าอเมริกกับอาณานิคมอังกฤษในหมู่เกาะเวสต์อินดีส การปฏิบัติการของอังกฤษมีผลทำลายการค้าของพ่อค้าอเมริกัน การแทรกแซงการค้าทางเรือนับวันเลวร้ายลงแต่ความเลวร้ายที่คนอเมริกันเกือบจะ

อดกลืนไม่ได้คือ อังกฤษบังคับปลูกเรือบนเรือสินค้าอเมริกันที่เข้าประจำการในเรือรบอังกฤษ สาเหตุที่อังกฤษสั่งการเช่นนี้เป็นเพราะกองเรือรบอังกฤษเกิดปัญหาการขาดแคลนลูกเรือประจำการ เนื่องจากสงครามยืดเยื้อยาวนาน การประจำการบนเรือรบอังกฤษนั้นค่อนข้างยาวนาน งานหนัก ต้องออกลาดตระเวนตลอดเวลาเป็นเหตุให้ลูกเรืออังกฤษหนีการประจำการ เมื่อหนีมาได้ก็เข้าทำงานเป็นลูกเรือในเรือสินค้าอเมริกัน ซึ่งได้รับการปฏิบัติดีและเงินตอบแทนดีกว่าอยู่บนเรือรบอังกฤษ ด้วยเหตุผลดังกล่าวทุกครั้งที่อังกฤษสั่งหยุดเรือสินค้าอเมริกัน นอกจากจะเป็นการทำลายการค้าแล้ว ยังค้นหาทหารอังกฤษที่หนีประจำการ อังกฤษจะบังคับปลูกเรือบนเรือสินค้าอเมริกันทุกคนที่มีเชื้อชาติอังกฤษให้กลับเข้าประจำการบนเรือรบอังกฤษ โดยไม่คำนึงว่าลูกเรือนั้นได้รอนสัญชาติเป็นคนอเมริกันแล้ว เพราะรัฐบาลอังกฤษคิดเสมอว่า คนอังกฤษต้องเป็นคนอังกฤษเสมอ (Once an Englishman, Always an Englishman)¹⁷ มีบางครั้งที่อังกฤษทำผิดพลาดคือ บังคับปลูกเรือที่เป็นคนอเมริกันโดยกำหนดให้เข้าประจำการบนเรือรบอังกฤษ ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิ สร้างความโกรธแค้นไม่พอใจแก่คนอเมริกันเป็นอย่างมาก

เพราะอังกฤษไม่ยอมถอนบ่อนค้าขายทหารออกจากดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ แทรกแซงทำลายการค้าทางเรือ และบังคับเกณฑ์ลูกเรืออเมริกันเข้าประจำการในเรือรบอังกฤษ นำความโกรธแค้นมาสู่คนอเมริกันอันอาจนำไปสู่การทำสงครามระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา จอร์จ วอชิงตันตระหนักดีว่าสหรัฐอเมริกาเป็นชาติเกิดใหม่ ยังไม่พร้อมที่จะเข้าสู่สงคราม เพราะสงครามอาจทำลายชาติได้ เพื่อแก้ไขปัญหาด้านการค้าและการเมืองระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ ในปี 1784 จอร์จ วอชิงตันส่งจอห์น เจย์ (John Jay) เป็นทูตเจรจากับรัฐบาลอังกฤษ เพื่อยุติกรณีพิพาทรัฐบาลอังกฤษไม่ให้ความสนใจต่อการเข้าเจรจาของจอห์น เจย์ เพราะยุ่งกับการทำสงครามกับฝรั่งเศส ด้วยความพยายามเป็นเลิศของจอห์น เจย์ การเจรจาสามารถหาข้อยุติได้ด้วยสนธิสัญญาเจย์ (The Jay's Treaty 1794)¹⁸ โดยรัฐบาลอังกฤษยอมลงนามในวันที่ 19 พฤศจิกายน 1794 กำหนดสาระสำคัญคือ อังกฤษให้สัญญาจะถอนบ่อนค้าขายอังกฤษออกจากดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือในเดือนมิถุนายน 1796 อังกฤษมีสิทธิเข้าทำการค้าในท่าเรืออเมริกันทุกแห่ง และคนอเมริกันมีสิทธิเข้าทำการค้าในอาณานิคมอังกฤษที่เวส อินดีส พ่อค้าขนสัตว์อังกฤษคงมีสิทธิทำธุรกิจการค้าขนสัตว์ได้ในดินแดนของสหรัฐอเมริกา

คณอเมริกัันไม่พอเอาใจในสนธิสัญญาเจย์ ปี 1794 เพราะดูเป็นการเสียเปรียบอังกฤษ เนื่องจากไม่มีข้อกำหนดยุติกรณีพิพาทในเรื่องอังกฤษแทรกแซงการค้าและการเดินเรือในทะเลหลวง รวมทั้งอังกฤษคงละเมิดสิทธิคณอเมริกัันในการบังคับลูกเรืออเมริกันเกณฑ์ให้เข้าประจำการในเรือกองรบอังกฤษ อย่างไรก็ตาม สนธิสัญญาเจย์ปี 1794 มีส่วนชลอสงครามระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกาทันทีออกไปได้อีก 8 ปี

1.12 ความสำเร็จในความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปนในปี 1795

เพราะเกรงว่าสเปนอาจไม่อนุญาตให้เกษตรกรทางตะวันตกใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีล่องผลิตผลและตัดสิทธิการร่วมใช้เมืองท่านิวออร์ลีอัน อันจะมีผลทำให้เกษตรกรทางตะวันตกไม่อาจนำผลิตผลออกสู่ตลาดทางตะวันออกและยุโรปได้ ซึ่งย่อมหมายความว่าสเปนทำลายการค้าของเกษตรกรตะวันตก เกษตรกรตะวันตกย่อมจะต้องโกรธแค้นและต้องการยุติกรณีพิพาทกับสเปนด้วยป็นซึ่ง เป็นวิถีทางที่ไม่ควรกระทำ ขณะเดียวกันสเปนได้จัดส่งเจ้าหน้าที่เข้าชักชวนเกษตรกรทางตะวันตกให้เป็นคนในบังคับสเปนหากต้องการคงร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี รัฐบาลของวอชิงตันจำเป็นต้องเร่งดำเนินการแก้ไข เพราะเกรงว่าสงครามระหว่างสเปนกับสหรัฐอเมริกาอาจจะต้องเกิดหรือเกษตรกรทางตะวันตกอาจจะเปลี่ยนใจแยกตัวออกเข้าเป็นคนในบังคับสเปน ถ้าหากเกษตรกรทางตะวันตกไม่อาจใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ แต่เพราะสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่ยังไม่พร้อมที่จะทำสงครามและรัฐบาลกลางเองไม่ต้องการเสียดินแดนตะวันตกอันหมายถึงพื้นที่ทางตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีรวมทั้งสิทธิของเกษตรกรทางตะวันตกเป็นสิ่งที่รัฐบาลกลางตระหนักว่าต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองดูแลเช่นคนทางตะวันออก เพื่อแก้ไขปัญหาและสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสเปนในปี 1795 วอชิงตันส่งโทมัส พิงคินี (Thomas Pinckney) ทูตอเมริกาประจำอังกฤษเข้าเจรจากับรัฐบาลสเปน ผลของการเจรจากรัฐบาลสเปนยอมรับร่วมลงนามในสนธิสัญญาพิงคินี (The Pinckney's Treaty or The Treaty of San Lorenzo 1795)¹⁹ ในวันที่ 27 ตุลาคม 1795 สำระสำคัญคือสเปนตกลงให้คณอเมริกัันร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีและเมืองท่านิวออร์ลีอัน กำหนดเขตอำนาจของสเปนคือดินแดนตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีถึงเทือกเขาร็อกกี (ดินแดนหลุยส์เซียนาตะวันตก) และฟลอริดา ที่เส้นขนาน 31° เหนือไปทางตะวันตกถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี สนธิสัญญาพิงคินีปี 1795 ช่วยขจัดปัญหาความยุ่งยากส่วนใหญระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน แต่มิใช่เป็นการสิ้นสุดกรณีพิพาท เพราะสเปนยังคงยึดครองฟลอริดา นิวออร์ลีอันและดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีล้วนเป็นดินแดนปัจจุบันของสหรัฐอเมริกา

1.13 ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศส

ขณะจอห์น เจย์ และโทมัส พิงค์นี พยายามยุติกรณีพิพาทระหว่างสหรัฐอเมริกากับ อังกฤษและสเปน สหรัฐอเมริกาได้มีกรณีพิพาทกับฝรั่งเศสควบคู่ไปด้วย เริ่มจากในปี 1793 เมื่อ ฝรั่งเศสเข้าทำสงครามกับอังกฤษ คนฝรั่งเศสคาดหวังว่าสหรัฐอเมริกาจะช่วยเหลือฝรั่งเศสเพราะ ฝรั่งเศสเคยเป็นพันธมิตรของอเมริกาในสงครามปฏิวัติ สงครามระหว่างฝรั่งเศสและอังกฤษ นอกจากนั้นจะมีผลกระทบทางการค้าของพ่อค้าอเมริกันแล้ว ยังมีผลทำให้คนอเมริกันแบ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่ม²⁰ คือกลุ่มที่ต้องการให้สหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือแก่ฝรั่งเศส นำโดยโทมัส เจฟเฟอร์สัน และพวกซึ่งเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน เหตุผลเพราะสำนึกในคุณความดีของฝรั่งเศสครั้งสงครามปฏิวัติและต้องการรักษาคำสัญญาในข้อตกลงที่ทำกันไว้ครั้งปี 1778 เจฟเฟอร์สันเชื่อว่าการปฏิวัติฝรั่งเศสที่ผ่านมาเป็นกระบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนคล้ายกับการปฏิวัติอเมริกัน เพื่อแยกตนออกจากการปกครองของอังกฤษรวมทั้งต้องการเสริมกำลังพลช่วยกองกำลังฝรั่งเศสทำสงครามกับอังกฤษ สำหรับกลุ่มที่สองต้องการให้สหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือแก่อังกฤษนำโดยอเล็กซานเดอร์ ฮามิลตันและพวกซึ่งเป็นสมาชิกพรรคเฟเดอรัลลิส เหตุผลเพราะไม่ชอบในพฤติกรรมของคณะปฏิวัติฝรั่งเศสเนื่องจากโหดร้ายป่าเถื่อน ไม่สนใจในข้อตกลงระหว่างสหรัฐอเมริกากับฝรั่งเศสครั้งปี 1778 ต้องการคงการติดต่อทำการค้ากับอังกฤษ จอร์จ วอชิงตัน ฝักใฝ่และติดตามความเคลื่อนไหวของคนอเมริกันสองกลุ่มตลอดเวลา ตลอดจนยืนยันเสนอว่าจะทำทุกวิถีทางให้สหรัฐอเมริกาอยู่อย่างสงบ สันติสุข และห่างไกลจากการทำสงคราม

ในปี 1793 ขณะคนอเมริกันแบ่งแยกเป็นสองกลุ่ม และสงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส กำลังดำเนินไป ในเดือนเมษายน 1793 ทูตฝรั่งเศสประจำสหรัฐอเมริกาชื่อ เอ็ดมันด์ ชาลส์ เจเน็ต (Edmond Charles Genet) เดินทางมาที่เมืองชาร์ลส์ตันมีคนไทยอเมริกันสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ทำให้เจเน็ตคิดไปเองว่าคนไทยทั้งหมดเป็นพันธมิตรฝรั่งเศส เจเน็ตปลุกเร้าให้คนไทยอเมริกัน เจ้าของเรือสินค้าขนาดใหญ่ (Privateers) นำเรือออกจากท่าเพื่อปฏิบัติการทำลายเรือสินค้าอังกฤษ และทั้งเรียกร้องคนอเมริกันมุ่งนำกองกำลังเข้าโจมตีแคนาดาของอังกฤษ และฟลอริดาของสเปน จากพฤติกรรมของเจเน็ต (The Citizen Genet Affair 1793) อาจมีผลทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเลือกเป็นฝ่ายอังกฤษหรือฝรั่งเศส จอร์จ วอชิงตันเห็นเหตุการณ์ลุกลามใหญ่โตอันอาจย่ำยีให้สหรัฐอเมริกา

ต้องเข้าสู่สงคราม เพื่อการระงับเหตุ ดังนั้นในวันที่ 22 เมษายน 1793 วอชิงตันออกคำประกาศวางตนเป็นกลาง (The Neutrality Proclamation 1793)²¹ ยืนยันชัดว่าสหรัฐอเมริกาไม่เป็นมิตรหรือศัตรูกับทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกาต้องการอยู่อย่างสงบ และไม่ให้เกิดคนอเมริกันเข้ายุ่งเกี่ยวกับทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส เจเนรัลโรเจอร์เด็นเจอร์ส วอชิงตันมากและเรียกร้องให้คนอเมริกันตัดศีรษะ จอร์จ วอชิงตัน วอชิงตัน ไม่อาจอดกลั้นได้มีสาส์นถึงรัฐบาลฝรั่งเศสระบุไม่ต้อนรับการ เป็นทูตของ เจเนรัลและขอเรียกร้องให้รัฐบาลฝรั่งเศสเรียก เจเนรัลกลับฝรั่งเศส เจเนรัลหลบหนีการจับกุมตัวของ เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศส เพราะรู้ดีว่าการปฏิบัติงานครั้งในนอกเหนือคำสั่งของรัฐบาลฝรั่งเศส และถ้ากลับฝรั่งเศสอาจถูกสั่งฆ่า จอร์จ วอชิงตันได้ประกาศความเป็นกลางของสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการด้วยกฎหมายวางตนเป็นกลาง (The Neutrality Act 1794)²² ในวันที่ 4 มิถุนายน 1794 กำหนดห้ามคนอเมริกันรับจ้างประเทศคู่กรณีและห้ามเรือชนอาชชาติต่างเข้าเทียบท่าเรืออเมริกัน ความบาดหมางใจระหว่างสหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศสไม่สามารถหาข้อยุติได้ในสมัยของ จอร์จ วอชิงตัน ขณะเดียวกันความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกากับฝรั่งเศสนับวันทวีความรุนแรงขึ้น โดยเรือรบฝรั่งเศสสังหารจรวดจรวดคนสันค้าเรืออเมริกัน และถ้ารู้ว่าสินค้าเหล่านี้นำส่งอังกฤษ จะส่งยัดสินค้า พฤติกรรมของฝรั่งเศสเป็นการแทรกแซงการเดินเรือและการค้าของอเมริกาเช่นที่อังกฤษเคยทำมา แต่สหรัฐอเมริกาสามารถหาข้อยุติกับอังกฤษได้ในสนธิสัญญาเจย์ปี 1794 ดังได้กล่าวไว้แล้ว กรณีพิพาทระหว่างฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกานี้เป็นงานที่ จอร์จ วอชิงตันต้องส่งต่อให้ประธานาธิบดีคนต่อไปต้องดำเนินการแก้ไข

1.14 คำอำลาของจอร์จ วอชิงตัน

สมัยที่สองของการเป็นประธานาธิบดีของจอร์จ วอชิงตัน จะสิ้นสุดลงในปี 1797 (1793-1797) วอชิงตันปฏิเสธไม่ลงรับเลือกเป็นสมัยที่สาม ก่อนมีการเลือกตั้งในเดือนธันวาคม 1796 ในวันที่ 17 กันยายน 1796 จอร์จ วอชิงตัน ได้กล่าวคำอำลา คำอำลานั้นถูกตีพิมพ์ในหนังสือ Daily American Advertiser ในฟิลาเดลเฟีย ในวันที่ 19 กันยายน 1796²³ กล่าวเตือนคนอเมริกันให้มีความสามัคคี และหลีกเลี่ยงการเป็นพันธมิตรถาวรกับประเทศใด ๆ เพื่อการอยู่รอดของสหรัฐอเมริกา

1.15 ความผิดพลาดในการเลือกตั้งปี 1796

เพราะ จอร์จ วอชิงตันปฏิเสธการลงแข่งขันรับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สามใน

การเลือกตั้งซึ่งกำหนดมีขึ้นในวันที่ 7 ธันวาคม 1796 พรรคการเมืองทั้งสองพรรคมีความตึกคักมากเพราะ เป็นครั้งแรกที่จะมีการกำหนดตัวแทนของพรรคในตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี

พรรคเฟเดอรัลลิส กำหนดให้จอห์น อาดัมส์ในตำแหน่งประธานาธิบดี และโทมัส ฟิงค์ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สำหรับพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันกำหนดให้ โทมัส เจฟเฟอร์สันในตำแหน่งประธานาธิบดี และอะรอน เบอร์ ในตำแหน่งรองประธานาธิบดีเพราะ คณะผู้เลือกประธานาธิบดียังมีประสบการณ์ในการเลือกไม่มากพอ ดังนั้นแทนการเลือกเป็นพรรค คณะผู้เลือกประธานาธิบดีเลือกบุคคลโดย จอห์น อาดัมส์มีคะแนน 71 คะแนน โทมัส เจฟเฟอร์สันมีคะแนน 68 คะแนน ซึ่งย่อมหาความว่า จอห์น อาดัมส์ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีและ โทมัส เจฟเฟอร์สันดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี โดยบุคคลที่จะร่วมกันบริหารประเทศนี้มาจากพรรคการเมืองและมีอุดมการณ์ทางการเมืองที่ต่างกัน ปัญหาที่ยากในการบริหารประเทศในขนาดเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้แน่นอน

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของจอห์น อาดัมส์ 1797 - 1801

จอห์น อาดัมส์ (John Adams 1735 - 1826) ชาวแมสซาชูเซตจากพรรคเฟเดอรัลลิส ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สองของสหรัฐอเมริการะหว่างปี 1797 - 1801 โดยมีโทมัส เจฟเฟอร์สันจากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันเป็นรองประธานาธิบดี ในอดีตนั้นจอห์น อาดัมส์เคยได้รับเลือกเป็นรองประธานาธิบดีในสมัยของประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตัน ทั้งสองสมัย พฤศจิกายนปี 1800 เมืองหลวงย้ายจากเมืองฟิลาเดลเฟียมาอยู่เป็นถาวรที่วอชิงตัน ดี.ซี. และจอห์น อาดัมส์เป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เข้าพำนักในทำเนียบขาว (The White House) สิ่งของการเป็นประธานาธิบดีการทำงานเป็นไปอย่างยากลำบาก จอห์น อาดัมส์ต้องเผชิญปัญหาทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ

2.1 ความสำเร็จและความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับฝรั่งเศสในปี 1800

จอห์น อาดัมส์พยายามยึดมั่นนโยบายต่างประเทศตามที่จอร์จ วอชิงตันเคยปฏิบัติมาในอดีต คือสหรัฐอเมริกาต้องวางตนเป็นกลางในขณะที่มีสงครามทางยุโรป ระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส

เพราะโทมัส เจฟเฟอร์สันและสมาชิกพรรคเดโมแครตก็ รั้พิบลกันเรียกร้องให้ รัฐบาลอเมริกันให้การช่วยเหลือแก่ฝรั่งเศส ขณะเดียวกันอเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน และสมาชิก พรรคเฟเดอร์รัลลิส เรียกร้องให้รัฐบาลอเมริกันให้ความช่วยเหลือแก่อังกฤษ แต่จอห์น อาดัมส์ านฐานะ เป็นประธานาธิบดีและเป็นสมาชิกพรรคเฟเดอร์รัลลิสต้องการรักษาความเป็นกลางของสหรัฐ อเมริกาทั้งได้ดำเนินพฤติกรรมของฮามิลตัน อันมีผลทำให้เกิดการแตกแยกในพรรคเฟเดอร์รัลลิสเป็น สองกลุ่มคือพรรคพวกอาดัมส์ และพรรคพวกฮามิลตัน

กรณีเอ็ก วาย ซีด (The XYZ Affair 1797)²⁴ : เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะ ฝรั่งเศสข่มขืนมากที่สหรัฐอเมริกาทัดเทียมการให้ความช่วยเหลือเป็นกำลังแก่ฝรั่งเศสทำสงครามต่อ ด้านอังกฤษ ทั้งไม่พอใจที่สหรัฐอเมริกาทำข้อตกลง เรื่องพรมแดนและการค้ากับอังกฤษในสนธิสัญญา เจย์ ปี 1794 เป็นผลให้ฝรั่งเศสเพิ่มการแทรกแซงการค้าและการเดินเรือของเรือสินค้าอเมริกัน อย่างมากในต้นสมัยของจอห์น อาดัมส์ พฤษภาคม 1797 อาดัมส์เร่งแก้ไขปัญหาโดยเรียก ประชุมรัฐสภาเป็นการพิเศษ ที่ประชุมมีมติส่งทูตเปิดการเจรจากับฝรั่งเศสด้วยเรื่องการค้าและ การเป็นมิตรที่ดีต่อกัน ทูตพิเศษสามคนได้รับแต่งตั้งคือ ชาลส์ ซี พิงคินี (Charles C. Pinckney) จอห์น มาร์แชล (John Marshall) และ เอลบริดจ์ เจอรี่ (Elbridge Gerry) ขณะนั้นฝรั่งเศสอยู่ภายใต้การนำของรัฐบาลไดเรคทอรี (Directory) ซึ่งยังคงโกรธแค้นสหรัฐ อเมริกา 4 ตุลาคม 17797 คณะทูตอเมริกันถึงกรุงปารีส ตามกำหนดการแล้วจะมีการเจรจากับรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของฝรั่งเศสคือเทลเลอร์ (Talleyrand) การเจรจาต้อง ถูกเลื่อนออกไปเป็นวันที่ 18 ตุลาคม 1797 การออกรับคณะทูตอเมริกันกระทำโดยเจ้าหน้าที่ฝรั่งเศส สามคนดำเนินการเจรจาแต่เพียงฝ่ายเดียวในเรื่องสำคัญสามประการคือ สนธิสัญญาใด ๆ ที่จะมี การตกลงกันในอนาคตนั้นสหรัฐอเมริกาท้องจ่ายเงินจำนวนหนึ่งโดยฝรั่งเศสเป็นผู้กำหนด ประการ ที่สองคือสหรัฐอเมริกาท้องให้เงินยืมแก่ฝรั่งเศสจำนวน \$10 ล้านเพื่อใช้ในการทำสงครามกับ อังกฤษ ประการที่สามคือฝรั่งเศสขอเงินแบบให้เปล่าจากสหรัฐอเมริกา \$250,000 คณะทูต อเมริกันทั้งสามตกใจแต่คงควบคุมอารมณ์ และขอร้องให้เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสทั้งสามเขียนคำเรียก ร้อง เป็นลายลักษณ์อักษรและนำเอกสารการเจรจามาในวันที่ 18 ตุลาคม 1797 นี้กลับสหรัฐอเมริกา เสนอต่อจอห์น อาดัมส์ 19 มีนาคม 1798 อาดัมส์เสนอเอกสารนี้ต่อรัฐสภาและ เพราะ เจ้าหน้าที่ ฝรั่งเศสทั้งสามไม่ได้ระบุชื่อไว้ อาดัมส์จึง เรียกเจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสทั้งสามว่านายเอ็ด นายวาย

นายเซ็ด อันมีผลทำให้เหตุการณ์ปี 1797 นี้รู้จักกันในนาม กรณีเอ็ก วาย เซ็ด (The XYZ Affair 1797)

คนอเมริกันโกรธที่ฝรั่งเศสคุมหมิ่นศักดิ์ศรีของสหรัฐอเมริกา²⁵ เรียกร้องให้เตรียมการและไม่ยอมเสียเงินใด ๆ แก่ฝรั่งเศส แต่ยินดีเสียเงินเป็นล้าน ๆ เหรียญเพื่อทำสงครามกับฝรั่งเศสหากจำเป็น²⁵ รัฐสภามีการประชุมเครียดในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนกรกฎาคม 1798 ผลการประชุมคือในวันที่ 3 พฤษภาคม 1798 ประกาศจัดตั้งกระทรวงการทหารเรือ (The Navy Department) โดยมีเรือรบสามลำเป็นกำลังสำคัญคือเรือคอนสตีตูชัน (Constitution) เรือยูไนเต็ด สเตต (United States) และคอนสเทลเลชัน (Constellation) ในวันที่ 2 กรกฎาคม 1798 มีมติเรียกตัวจอร์จ วอชิงตัน เข้าดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหาร และมื่อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตันเป็นรองผู้บัญชาการทหาร ในวันที่ 7 กรกฎาคม 1798 มีมติยกเลิกสนธิสัญญาทุกฉบับที่ทำไว้กับฝรั่งเศส เรือสินค้าขนาดใหญ่ (Privateers) ได้รับอนุญาตให้ติดอาวุธเตรียมรับการโจมตีและสามารถปฏิบัติภารกิจโจมตีเรือฝรั่งเศส กล่าวได้ว่านับจากเดือนพฤศจิกายน 1798 เป็นต้นไป สหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศสทำสงครามกันโดยไม่มีการประกาศอย่างเป็นทางการ เหตุเพราะผลการเจรจาในเดือนตุลาคม 1797 นั้นเอง

สงครามอย่างไม่เป็นทางการระหว่างฝรั่งเศสกับสหรัฐอเมริกายืดเยื้อเรื่อยมานับจากปี 1798 แต่เพราะจอห์น อาดัมส์ตระหนักดีว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่ ยังไม่พร้อมโดยแท้จริงในการทำสงคราม อาดัมส์เฝ้ารอจังหวะเพื่อการเจรจาสันติภาพกับฝรั่งเศส สำหรับภายในฝรั่งเศสนั้นมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลอย่างรวดเร็ว ในปี 1799 นโปเลียน โบนาปาร์ต (Napoleon Bonaparte 1769 - 1821) ขึ้นปกครองฝรั่งเศส นโปเลียนยุ่งกับการรบในยุโรป จัดระเบียบภายในฝรั่งเศส และไม่ยากเป็นศัตรูกับสหรัฐอเมริกา จอห์น อาดัมส์ เห็นเป็นโอกาสดีจัดส่ง วิลเลียม แวนส์ มัวร์เรย์ (William Vans Murray) ทูตสหรัฐอเมริกาประจำฝรั่งเศส โอลิวเวอร์ เอลลส์เวิร์ธ (Oliver Ellsworth) และดับเบิลยู อาร์ เดวิด (W.R. Davie) เข้าเจรจากับรัฐบาลฝรั่งเศส ผลการเจรจาเป็นด้วยดีดังคาดหวังทั้งมีการลงนามร่วมกันในสนธิสัญญาปี 1800 (The Treaty of Morfontaine 1800)²⁶ ในวันที่ 30 กันยายน 1800 กำหนดสาระสำคัญคือยุติการทำสงครามอย่างไม่เป็นทางการระหว่างสหรัฐอเมริกากับฝรั่งเศส (1798 - 1800) สหรัฐอเมริกากับฝรั่งเศสจะแบ่เป็นมิตรที่ดีต่อกัน

ด้วยสนธิสัญญาปี 1800 นั้นนับได้ว่าเป็นความสำเร็จอย่างหนึ่งของจอห์น อาดัมส์ใน การหลีกเลี่ยงการทำสงครามอย่างเป็นทางการกับฝรั่งเศสและ เป็นการแสดง เด่นชัดว่าอาดัมส์ยึด มั่นในแนวทางการดำเนินนโยบายตาม จอร์จ วอชิงตัน แต่มีผลเสียด้านการเมืองภายในประเทศ คือ เพิ่มความแตกร้างแก่พรรคเฟเดอรัลลิส เพราะอาดัมส์ถูกมองว่าเข้าข้างฝรั่งเศส อย่างไรก็ตามสรุปได้ว่าในปี 1800 ประเทศทางยุโรปให้การยอมรับในสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการใน ความเสมอภาคเท่าเทียมกันของความเป็นประเทศ ข้อเท็จจริงคือกับอังกฤษในสนธิสัญญาเจย์ ปี 1794 กับสเปนในสนธิสัญญาพิงค์นี ปี 1795 และกับฝรั่งเศสในสนธิสัญญาปี 1800

2.2 การเสื่อมอำนาจทางการเมืองของเฟเดอรัลลิสเพราะกฎหมาย ปี 1798

จอห์น อาดัมส์เป็นประธานาธิบดีที่โชคไม่ดี แม้จะสามารถดำเนินการยุติสงคราม อย่างไม่เป็นทางการระหว่างสหรัฐอเมริกากับฝรั่งเศสด้วยสนธิสัญญา ปี 1800 แต่อาดัมส์ไม่ได้ รับการยกย่องจากพรรคเฟเดอรัลลิส และ ไม่ได้รับศรัทธาโดยแท้จริงจากคนอเมริกันเพราะกฎหมาย กีดกันคนต่างด้าว และป้องกันการกบฏปี 1798 (The Alien and Sedition Acts 1798)

เหตุแห่งการออกกฎหมาย ปี 1798²⁷ ในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 มีชาวยุโรปพากัน หลั่งไหลมาสหรัฐอเมริกา ขณะเดียวกันเป็นที่ทราบกันดีว่าชาวยุโรปผู้อพยพเหล่านี้ส่วนใหญ่มักจน ยึดอาชีพเกษตรกรรม หรือเป็นลูกจ้าง และมีการศึกษาน้อยมาก ด้วยกฎหมายการแปลงสัญชาติ (The Naturalization Act 1795) ซึ่งออกในสมัย จอร์จ วอชิงตัน กำหนดไว้ว่าผู้อพยพต่าง ชาติที่เข้าพำนักในสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาห้าปี มีสิทธิ์ขอโอนสัญชาติอเมริกันได้ จากการเกิดพรรค การเมืองในปี 1792 คือพรรคเฟเดอรัลลิสของพ่อค้าและนายทุน กับพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน ของสามัญชนมีผลทำให้เมื่อภายหลังการโอนสัญชาติเป็นประชากรอเมริกันแล้ว อเมริกันชนใหม่ เหล่านี้ต่างพากันให้การสนับสนุน และ เข้าเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน นับวันสมาชิก ของพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วผู้มีจำนวนสมาชิกของพรรคมากกว่า พรรคเฟเดอรัลลิส สร้างความหวาดหวั่นแก่พรรคเฟเดอรัลลิสด้วยเกรงว่าในอนาคตตำแหน่ง ประธานาธิบดี ต้องเป็นของตัวแทนจากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นพรรค เฟเดอรัลลิสต้องสูญเสียการมีบทบาทและอำนาจการบริหาร นอกจากนี้ชาวฝรั่งเศสได้ชื่อว่าเป็น ชาวยุโรปกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งซึ่งพอใจอพยพมายังสหรัฐอเมริการในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 และผู้ อพยพฝรั่งเศสเหล่านี้ต่างพากันให้การสนับสนุนแก่พรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน จากการมาอย่างมาก

และพฤติกรรมของผู้อพยพชาวฝรั่งเศสทำให้พรรคเพเดอรัลลิสซึ่งไม่พอใจฝรั่งเศสอยู่แล้ว รู้สึกต่อต้านและต้องการลดปริมาณการอพยพเข้ามาของชาวฝรั่งเศสให้ลดน้อยลง ขณะเดียวกันโทมัส เจฟเฟอร์สันและสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน จัดการประชุมบ่อยครั้ง วิพากษ์วิจารณ์การบริหารประเทศของรัฐบาล จอห์น อาดัมส์ ส่วนสมาชิกของพรรคซึ่งเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เขียนบทความโจมตี วิพากษ์วิจารณ์บทบาททางการเมืองของพรรคเพเดอรัลลิส ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเมื่อผลทำให้พรรคเพเดอรัลลิส ซึ่งคุมอำนาจทางการเมืองในขณะนั้นคิดหาทางลดจำนวนการเข้าเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน และควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันด้วยการออกกฎหมาย ปี 1798

กฎหมายควบคุมคนต่างด้าว และป้องกันการกบฏปี 1798 (The Alien and Sedition Acts 1798) ออกระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนกรกฎาคม 1798 ประกอบด้วยกัน 4 บทย่อย²⁸

1. กฎหมายการแปลงสัญชาติ (The Naturalization Act) กำหนดยี่ระยะเวลาการแปลงสัญชาติออกไปจาก 5 ปี เป็น 14 ปี รัฐสภาอ้างว่าจำเป็นต้องยี่ระยะเวลาการแปลงสัญชาติออกไปเพื่อใช้เวลาพิสูจน์ความจริงใจของคนต่างด้าว และป้องกันประเทศจากศัตรูต่างด้าวในระยะสงคราม แต่โดยแท้จริงแล้วกฎหมายฉบับนี้ รัฐสภามุ่งออกมาเพื่อมุ่งลดจำนวนสมาชิกใหม่ของพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน

2. กฎหมายคนต่างด้าว (The Alien Act) กำหนดเพิ่มอำนาจแก่ประธานาธิบดีในการควบคุมดูแลพฤติกรรมของคนต่างด้าว เพื่อความสงบสุขและความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ

3. กฎหมายปราบปรามคนต่างด้าว (The Alien Enemies Act) กำหนดเพิ่มอำนาจแก่ประธานาธิบดีในการจับกุม คุมขัง หรือเนรเทศคนต่างด้าวที่คิดว่าเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของประเทศ กฎหมายฉบับย่อยที่สองและสามนี้ นอกจากจะมุ่งใช้เพื่อตรวจสอบพฤติกรรมและลงโทษคนต่างด้าวแล้ว ยังมุ่งออกมาเพื่อจัดการกับบุคคลใดก็ตามที่ต่อต้านการบริหารงานของเพเดอรัลลิส

4. กฎหมายป้องกันการกบฏจราจภายในประเทศ (The Sedition Act) กำหนดลงโทษคนอเมริกันที่เขียนบทความ พุด หรือพิมพ์บทความโจมตี ให้ความร้าย หรือกล่าวโทษต่อต้านรัฐบาล หรือรัฐสภา หรือประธานาธิบดี กฎหมายฉบับนี้มุ่งออกมาเพื่อกำราบบรรดานักหนังสือ

พิมพ์และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่เป็นเดโมแครติก รีพับลิกัน อันมีผลทำให้การออกบทความโจมตี
รัฐบาล รัฐสภา และประธานาธิบดี ชงักและลดน้อยลง

เพราะกฎหมายปี 1798 ริดรอนสิทธิการแปลงสัญชาติของคนต่างด้าว เพิ่มอำนาจแก่
ประธานาธิบดีในการกำจัดคนต่างด้าว และริดรอนสิทธิในการพูด การเขียน การพิมพ์ของคนอเมริกัน
ตลอดจนเป็นการเพิ่มความแข็งแกร่งแก่รัฐบาลกลาง และเพิ่มบทบาทอำนาจแก่ประธานาธิบดี เป็น
ผลให้พรรคเดโมแครติก รีพับลิกันปฏิบัติการตอบโต้ประท้วงด้วยมติเคนทักคี และมติเวอร์จิเนีย
(The Kentucky and Virginia Resolutions)²⁹

มติเคนทักคีเขียนโดยโทมัส เจฟเฟอร์สัน ส่วนมติเวอร์จิเนียเขียนโดยเจมส์ เมดิสัน
ได้รับการรับรองจากสภาของรัฐทั้งสองในปี 1798 มติทั้งสองประกาศสิทธิของรัฐภายใต้ข้อกำหนด
รัฐธรรมนูญ ปี 1787 ว่าการก่อตั้งรัฐบาลกลาง (Federal Government) เกิดจากการยินยอม
ของรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) ทั้งมีการกำหนดจำแนกอำนาจหน้าที่จากกันอย่างเด่น
ชัด รัฐสภา (Congress) เป็นหน่วยงานหนึ่งบริหารประเทศร่วมกับรัฐบาลกลางในฝ่ายนิติบัญญัติ
กฎหมายปี 1798 ที่รัฐสภาออกมานั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญเพราะริดรอนสิทธิของคนอเมริกัน รัฐบาล
แห่งรัฐทั้งสองขอคัดค้านและไม่ยอมรับในกฎหมายปี 1798 อันมีผลใช้บังคับในสองรัฐดังกล่าวแนว
ความคิดที่ว่าด้วยรัฐบาลแห่งรัฐปฏิเสธไม่ให้การยอมรับในกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภา เพราะขัดต่อ
รัฐธรรมนูญเรียกว่าการประกาศลบล้างหรือโมฆียกรรม (The Doctrine of Nullification)
ซึ่งมติทั้งสองในปี 1798 นั้นนับเป็นการกล่าวลบล้างกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาเป็นครั้งแรกในประวัติ
ศาสตร์สหรัฐอเมริกา ทั้ง เจฟเฟอร์สันและ เมดิสันหวังเป็นอย่างยิ่งว่ามติทั้งสองจะได้รับการสนับสนุน
จากสภารัฐอื่น ๆ ผลปรากฏว่าไม่ได้รับการตอบรับ เพราะเฟเดอรัลลิสต์มีความลังเลมากใน
รัฐบาลแห่งรัฐในแทบทุกรัฐ แม้ไม่มีผลในทางปฏิบัติแต่นับได้ว่าเป็นการเริ่มแนวความคิดใหม่อีกรูป
แบบหนึ่ง ในวงการเมืองอเมริกัน ขณะเดียวกันสามัญชนอเมริกันและคนต่างด้าวผู้รอรับการแปลง
สัญชาติอเมริกันโกรธแค้น ไม่พอใจที่ถูกแทรกแซงในสิทธิและอิสรภาพ ทั้งเสื่อมศรัทธาในการ
บริหารประเทศของจอห์น อาดัมส์ สมาชิกพรรคเฟเดอรัลลิสต์จำนวนไม่น้อยลาออกจากการเป็น
สมาชิกพรรคหันเข้ามาสังกัดพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน เพราะเห็นความอยุติธรรมแทรกแซงสิทธิ
คนอเมริกันของรัฐสภาซึ่งเป็นเฟเดอรัลลิสต์ อันมีผลทำให้บทบาทและอำนาจทางการเมืองของ
เฟเดอรัลลิสต์นับวันเสื่อมลง เป็นลำดับ

2.5 การจัดสรรที่ดินตะวันตก

เพื่อให้เกิดการอพยพเข้าสู่ดินแดนตะวันตกเพิ่มมากขึ้น รัฐบาลมุ่งดำเนินการจัดสรรที่ดินในส่วนตะวันตกเฉียงเหนือบริเวณดินแดนอินเดียนา (Indiana Territory) และในส่วนตะวันตกเฉียงใต้บริเวณดินแดนมิสซิสซิปปี (Mississippi Territory) ด้วยกฎหมายที่ดินปี 1800 (The Land Act or The Harrison Act 1800) กำหนดลดพื้นที่จัดสรรที่น้อยลง เป็นผืนละ 320 เอเคอร์ เพื่ออำนวยความสะดวกซื้อขาย ผลปรากฏว่าด้วยกฎหมายที่ดินปี 1800 นี้ผู้ซื้อที่ดินส่วนใหญ่เป็นนายทุนซื้อขายที่ดิน รัฐเกิดใหม่ในสมัยจอห์น อาดัมส์ไม่มี

2.4 ข้อผิดพลาดในการเลือกตั้งปี 1800

วาระการดำรงตำแหน่งของจอห์น อาดัมส์สิ้นสุดลงในปี 1801 การเลือกตั้งกำหนดให้มีในปลายปี 1800 พรรคเฟเดอรัลลิสแตกแยกเป็นพวกอาดัมส์ และพวกอเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน สำหรับฮามิลตันนั้นใจมติดอาดัมส์อย่างมากในเรื่องอาดัมส์ไม่ต่อสู้กับฝรั่งเศสโดยหันมาทำข้อตกลงเป็นมิตรในเดือนสิงหาคม ปี 1800 พรรคเดโมแครติก รีพับลิกันประกาศใจมติดอาดัมส์ในเรื่องกฎหมายปี 1798 การตัดทอนงบประมาณเพื่อพัฒนาและจัดสรรดินแดนตะวันตกโดยนำเงินส่วนดังกล่าวมาใช้เพื่อจัดตั้งกองกระทรวงการทหารเรือและ เสริมสร้างแสนยานุภาพทางกองทัพเรือรับการบุกโจมตีของฝรั่งเศสครั้งปี 1798

พรรคเฟเดอรัลลิสเสนอจอห์น อาดัมส์ ในตำแหน่งประธานาธิบดีและชาลส์ ซี พิงคินี่ (Charles C. Pinckney) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี พรรคเดโมแครติก รีพับลิกันเสนอโทมัส เจฟเฟอร์สันในตำแหน่งประธานาธิบดี และอะรอน เบอร์ (Aaron Burr) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี คณะผู้เลือกประธานาธิบดีต่างพากันให้การสนับสนุนแก่ตัวแทนพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน ผลการนับคะแนนปรากฏว่าทั้ง เจฟเฟอร์สันและ เบอร์ต่างได้รับคะแนนเท่ากันคือ 73 คะแนน สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากพรรคเฟเดอรัลลิสกลุ่มจอห์น อาดัมส์ ให้การสนับสนุนแก่เบอร์ ด้วยหวังให้เบอร์ชนะ และพรรคเฟเดอรัลลิสจะได้มีโอกาสมีบทบาททางการเมืองอีก แต่ฮามิลตันซึ่งเป็นเฟเดอรัลลิสเช่นกันแต่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับจอห์น อาดัมส์ให้การสนับสนุนแก่ เจฟเฟอร์สัน ได้ทุ่มเทให้การสนับสนุนเจฟเฟอร์สันอย่างจริงจัง ผลการตัดสินชี้ขาดในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 1801 เจฟเฟอร์สันชนะด้วยคะแนน 36 คะแนน

ด้วยปัญหาการเลือกตั้งปี 1800 มีผลทำให้รัฐธรรมนูญเพิ่มบทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 12 มีผลบังคับใช้ในปี 1804 กำหนดให้คณะผู้เลือกประธานาธิบดีแยกการลงคะแนนสำหรับผู้รับสมัครในตำแหน่งประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดี

2.5 การแต่งตั้งเที่ยงคืน 1801³⁰

เหตุการณ์ที่เรียกว่าการแต่งตั้งเที่ยงคืน 1801 (The Midnight Appointment 1801) เกิดขึ้นเพราะจอห์น อาดัมส์ต้องการรักษาอำนาจตุลาการไว้ในมือของเฟเดอรัลลิส เหตุที่เกิดเหตุการณ์แต่งตั้งเที่ยงคืน 1801 นี้เนื่องจากเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าผู้นำในการบริหารประเทศคือประธานาธิบดีได้แก่ โทมัส เจฟเฟอร์สัน จากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน ซึ่งหมายความว่าเฟเดอรัลลิสเสียบทบาทและอำนาจด้านการบริหารไป แต่เฟเดอรัลลิสยังคงมีบทบาทและอำนาจนิติบัญญัติในรัฐสภา และเพื่อรักษาบทบาทด้านตุลาการไว้ในมือของเฟเดอรัลลิส จอห์น อาดัมส์เห็นควรเร่งดำเนินการก่อนพ้นการเป็นประธานาธิบดี เริ่มด้วยในวันที่ 20 มกราคม 1801 จอห์น อาดัมส์แต่งตั้ง จอห์น มาร์แชล (John Marshall) ซึ่งเป็นเฟเดอรัลลิสเป็นประธานศาลฎีกาแทนจอห์น เจย์ (John Jay) ซึ่งเป็นเดโมแครติก รีพับลิกัน ต้นเดือนกุมภาพันธ์ จอห์น อาดัมส์ผลักดันให้รัฐสภาออกกฎหมายปรับปรุงงานตุลาการ เป็นผลให้ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1801 รัฐสภาออกกฎหมายตุลาการ ปี 1801 (The Judiciary Act 1801) กำหนดเพิ่มศาลอุทธรณ์จากเดิม 3 แห่ง เป็น 16 แห่งประจำในทุก ๆ รัฐ ซึ่งย่อมหมายถึงการต้องเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ทุกระดับประจำศาลอุทธรณ์ด้วย จอห์น อาดัมส์ เร่งกำหนดเลือกสรรบรรดาเจ้าหน้าที่ทุกระดับประจำศาลอุทธรณ์ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเฟเดอรัลลิสทั้งสิ้น การลงนามแต่งตั้งคณะบุคคลดังกล่าวทำในเวลา 21.00 นาฬิกาของวันที่ 3 มีนาคม 1801 ซึ่งเป็นช่วงเวลาสุดท้ายในการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี การลงนามครั้งนี้เรียกรวมการแต่งตั้งเที่ยงคืน (The Midnight Appointment 1801)

กล่าวได้ว่าสิ้นสมัย จอห์น อาดัมส์ เป็นการปิดสมัยเฟเดอรัลลิสสิบสองปี (1789 - 1801) ในวงการเมืองอเมริกันด้วย เพราะนับแต่นั้นต่อไปพรรคผู้นำการบริหารประเทศล้วนเป็นเดโมแครติก รีพับลิกันทั้งสิ้น เริ่มด้วย โทมัส เจฟเฟอร์สัน ผลงานที่ปรากฏคือขยายพื้นที่และประกาศศักดิ์ศรีของสหรัฐอเมริกาซึ่งจะนำกล่าวในบทที่ 6 ต่อไป

เชิงอรรถที่ 5

1. T.Harry Williams and Hazel C. Wolf. Our American Nation (Columbus : Charles E.Merrill Books, Inc. 1966) pp.189-190
2. Mary Beth Norton, David M.Katzman, Paul D.Escott, Howard P. Chuacoff, Thomas G.Paterson and William M.Tuttle, Jr.
A People and a Nation : A History of the United States (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986). pp.184-185
3. Ibid., p.185
4. Charles Van Doren and Robert McHenry. Webster's Guide to American History. (Springfield : G & C Merriam Company, Publishers 1971)
p.81
5. Lewis Paul Todd and Merle Curti Rise of the American Nation (New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961) pp.210-211
6. Loc.cit.
7. Norton, A People and a Nation : A History of the United States
p.189
8. Ibid., pp.188-189
9. Glenn W.Morn and John H.Mac Gowan The Story of Our Land and People (USA : Holt, Rinehart and Winston, Inc. 1957) pp.215-216
10. Todd, Rise of the American Nation pp.217-218.
11. Van Doren, Webster's Guide to American History pp.91-92.
12. Norton, A People and Nation : A History of the United States p.171.
13. Williams, Our American Nation pp.291-293
14. Moon, The Story of Our Land and People. p.307.
15. Loc.cit.

16. Ibid., p.308.
17. Ibid., p.224.
18. R.Jackson Wilson, James Gilbert Stephen Nissenbaum, Donald Scott, Carville Earle and Ronald Hoffman. The Pursuit of Liberty : A History of the American People. (New York : Alfred A.Knopf, Inc. 1984). p.235.
19. Todd, Rise of the American Nation. p.216.
20. Ibid., p.214.
21. Ibid., p.215
22. Van Doren, Webster's Guide to American History. p.89.
23. Ibid., p.92.
24. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. pp.195-196.
25. Moon, The Story of Our Land and Poeples. pp.227-228.
26. Van Doren, Webster's Guide to American History. pp.97-98.
27. Todd, Rise of the American Nation. p.222.
28. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. p.196.
29. Ibid., p.197-198.
30. Todd, Rise of the American Nation. p.226.